2014 LAMBDA EDEBİYAT ÖDÜLÜ FİNALİSTİ!

kayıp KEDİ

GERÇEK BİR AŞK, UMUTSUZLUK VE GPS HİKAYESİ

CAROLINE PAUL

Çizimler: Wendy MacNaughton

YAZARA DAİR

Caroline Paul (carolinepaul.com) *East Wind, Rain* romanının ve *Fighting Fire* adlı biyografinin yazarıdır. Wendy ile birlikte San Francisco'da yaşamaktadır.

ÇİZERE DAİR

Wendy MacNaughton, San Francisco'da çalışan bir illüstratördür. Çalışmaları *New York Times*, *Juxtapoz* ve *Print Magazine*'de yer almıştır. Resimli belgesel serisi *Meanwhile*, Rumpus tarafından yayımlanmıştır. Wendy, Caroline ile birlikte San Francisco'da yaşamaktadır.

Kayıp Kedi
Caroline Paul
Wendy MacNaughton

Özgün Künye
Lost Cat

Çeviren: Seda Çıngay

Yayına Hazırlayan: G. Mine Olgun

Grafik Tasarım: Aylak Kitap

2. Baskı Mayıs 2014

Aylak Kitap: 43

ISBN: 978-605-4972-05-0

AYLAK KİTAP
Caferağa Mh. Nailbey Sk.
Umut İşhanı No: 15 Daire: 8 Kadıköy / İstanbul
Tel: 0 216 345 40 69 (pbx) Faks: 0 216 345 40 68
Sertifika No: 22806

Baskı
Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti. Ankara

Tel: 0312 640 16 23

Sertifika No: 26886
www.aylakkitap.com
aylakkitap@aylakkitap.com

kayıp KEDİ

GERÇEK BİR AŞK, UMUTSUZLUK VE GPS HİKAYESİ

ÇEVİREN: SEDA ÇINGAY

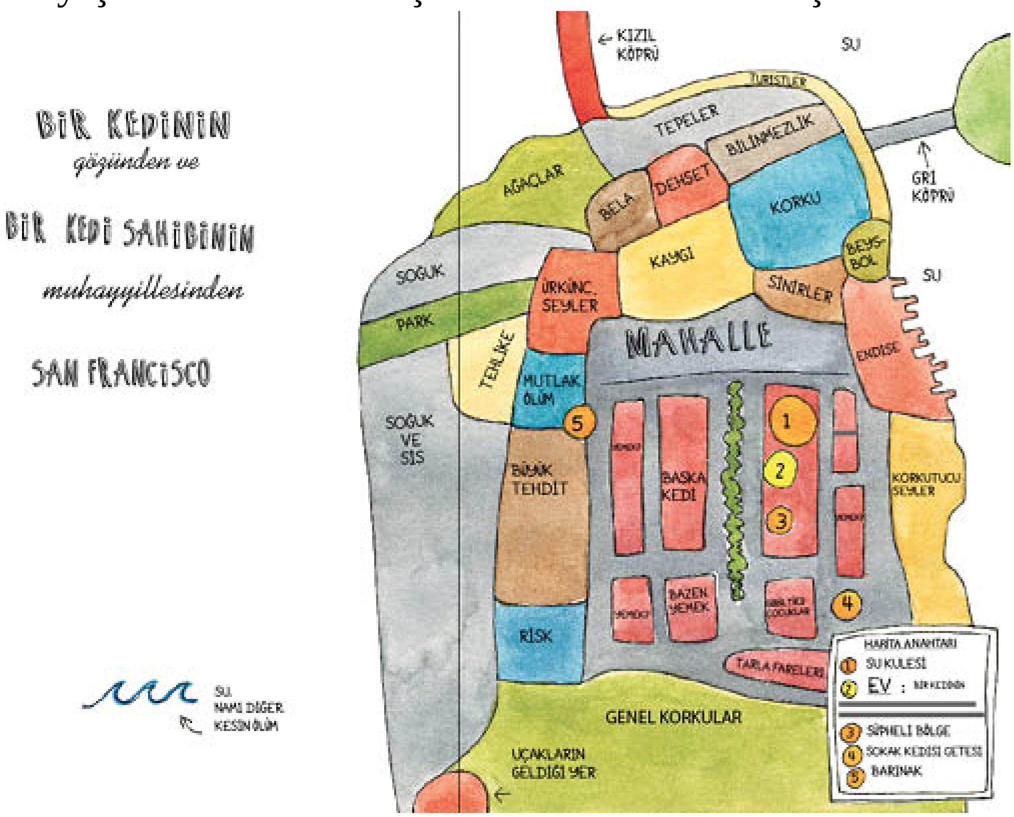
CAROLINE PAUL

ÇİZİMLER: WENDY MacNAUGHTON

aylak

YAZARIN NOTU

Bu gerçek bir hikayedir. O sırada diyalogları ve olayların sırasını tam olarak kaydetmedik, ama bu kitapta hayatlarımızın o dönemini ölümlü yeteneklerimiz izin verdiğince canlandırdık. Ancak lütfen şunları unutmayın: 1. Ağrı kesiciler, 2. Aradan geçen zaman, 3. Bizim yaşımızdaki insanlar için normal olan kafa karışıklıkları.

1

Günün birinde bir uçak kazası yaptım.

Kullandığım uçak, yelken bezi ve alüminyum borulardan ve bir de çim biçme makinesi motorundan ibaretti. Sanki işin uçma kısmı biraz şansa kalmışçasına buna “deneysel uçak” deniyor. Öyleydi zaten, en azından o gün. O gün, söz konusu deney *başarısız oldu*.

Serseme dönmüş bir halde ve kanlar içinde sürünerek enkazdan uzaklaştım; yanıma gelen ilk kişiye, “Lütfen 911’i aramayın,” dedim. Ama sallanan ayak bileğimin, şekli bozulmuş el bileğimin, başımdan yeşil uçuş giysime süzülen kanın, kafa karışıklığımın ve deneysel uçağımın, “kapatıyoruz” türü bir ucuzluk kampanyasının son dakikalarında çıkan bir arbede enkazını andıran, arkamda darmadağınık halde yere saçılmış parçalarının şüphe götürür tarafı yoktu.

Hastanede, “İç kanama ya da beyinde hasar yok,” dediler. “Ne kadar şanslı bir kızsınız böyle.” Hemşireler vızıldayan makineler taşıyarak ve kaşlarını çatarak profesyonel bir gayretkeşlikle etrafımda dolandı. Doktorlar oramı buramı kurcalayıp yokladı. Tibia ve fibulamda çok kötü kırıklar olduğu açıklandı.

Ağzımdaki kanın tadını alarak, kolumdaki bereleri hissederek, morfinden kaynaklanan bulanıklığın içinde gülerek, “Tibia ve fibula mı?” diye sordum. Onların kedilerim olduğunu açıkladığımda, hastane personeli ifadesiz yüzlerle baş sallamakla yetindi; onlara göre ben de sedyede halüsinasyon gören mankafalardan biriydim işte.

Halbuki doğru söylüyordum. Şefkatle verilmiş takma isimlerle Tibby ve Fibby diye çağrılan, on üçer yaşındaki iki sarman kedi o anda evde oturmuş, hangi cehennemde olduğumu ve eve neden gelmediğimi merak ediyordu.

Bunu takip eden birkaç gün boyunca, kız arkadaşım Wendy elimi tuttu ve beni her şeyin yolunda olduğuna ikna etti. Evde her şey yolunda, dedi. Tibby de Fibby de iyi. *Sen de iyisin.* Bana dondurma ve küçük kaplarda çikolatalı pudingler getirdi; ama yenmeden kaldılar. Hemşireler ziyaret saatlerinin sona erdiğini söyleyene dek rahatsız bir sandalyede uyudu, ertesi gün de aynı şeyi yeniden yapmak üzere geri geldi.

İlişkimiz yeniydi, aşkın bilinen herhangi bir fizik kuralına boyun eğmediği o evresindeydik. Geçtiğimiz altı ay, midelerimizde

kelebeklerin uçuştuğu, yeryüzünün ayaklarımızın altından kaydığı, gökkuşaklarıyla kaplı, altın yıldızlı bulutlarla süslü bir dönemdi ve o süre boyunca birbirimize sadece mükemmel hallerimizi göstermiştik. Bu dönemin sona erdiğine kuşku yoktu. Aşırı derecede ilaç alıyordum, saçlarım çığrından çıkmıştı, yıkanmamıştım ve kırılgan bir haldeydim, birkaç da akıntılı yaram vardı. Kolumda bir bandaj, kafamda dikişler vardı ve sol ayak bileğim için acil ameliyat da tuz biber olmuştu. Wendy ellerini mavi kağıttan hastane geceliğimin üstünde dolaştırıp güzel göründüğümü söyledi.

Bacağım dikkatle yeniden bir araya getirildi ve o şekilde kalmasını sağlamak için metallerle hem içten hem de dıştan desteklendi. Cerrah, yüzünde şüphe uyandıracak derecede neşeyi andıran bir ifadeyle, bileğin tuzla buza dönmüş olduğunu açıkladı bize.

"Hani pakette patates cipsi kırıntıları kalır da yiyebilmek için torbayı ağzınıza eğmeniz gerekir ya, bileğiniz o kırıntılara benziyordu," dedi; anlamamış olma ihtimalime karşı da torbayı ağzına eğme hareketini taklit etti. Kalçamın aşağısında uzanan kirişlere ve payandalara rağmen, hiçbir şey için söz veremeyeceğini belirtmek üzere omuz silkti, sonra da personele beni morfine boğmalarını buyurdu. İyileşme sürecimi takip ettiler, sonunda da beni San Francisco'ya, evime yolladılar.

Eve vardığımda Tibia ile Fibula mutlulukla miyavladı. Sürüp giden sersemlik halim gözlerini korkutmamıştı. Aslında buna bayılmışlardı; elindeki ışıklı plastik dikdörtgene bağıran, sürekli

bilgisayara bakan, ayağa kalkıp ortalıktan yok olduktan ancak saatler sonra ön kapıda yeniden beliren insan olmaktan birdenbire çıkmıştım. Onun yerine, daima ellerinin altındaydım. İyi talihlerine inanamayarak bu işin tadını kedice çıkarmaya koyuldular. Kulaklarını kaşımamı, çenelerini okşamamı istiyor, bıyıklarını yüzüme sürüyorlardı. Kelimeleri yuvarlayarak yaptığım şefkat dolu bebekçe konuşmalara cevaben mırlıyorlardı. Ama çoğunlukla da rahatça yerleşip uykuya dalmakla yetiniyorlardı. Fibby boynuma doğru, Tibby de yakındaki halıda horluyordu. O arada ben de depresyonun kör kuyusunun etrafında dört dönerek uyanık yatıyordum.

Kedilerim olmasaydı doğruca yuvarlanırdım o kuyuya.

Wendy Kedi Meselesi'ni anlamıyordu. Fibby kucağına atlayacak olursa, kollarını üstü aranacakmış gibi havaya kaldırıyor; Tibby'nin başını tıpkı küçük bir ateşi söndürürmüş gibi yumuşak darbelerle okşuyordu. Ama ben konuşma zorluğu çeken aşırı heyecana kapılmış biri gibi cıvıldayıp anlaşılmaz şeyler söylemeye başladığımda, o da durumu çaktırmamaya çalışan bir ifade takınıp bütün bu velvelenin sebebini anlamaya çalışıyordu.

Ah, durun da sizi tanıştırayım. İşte Fibby. Her zamanki gibi rahatça uzanmış.

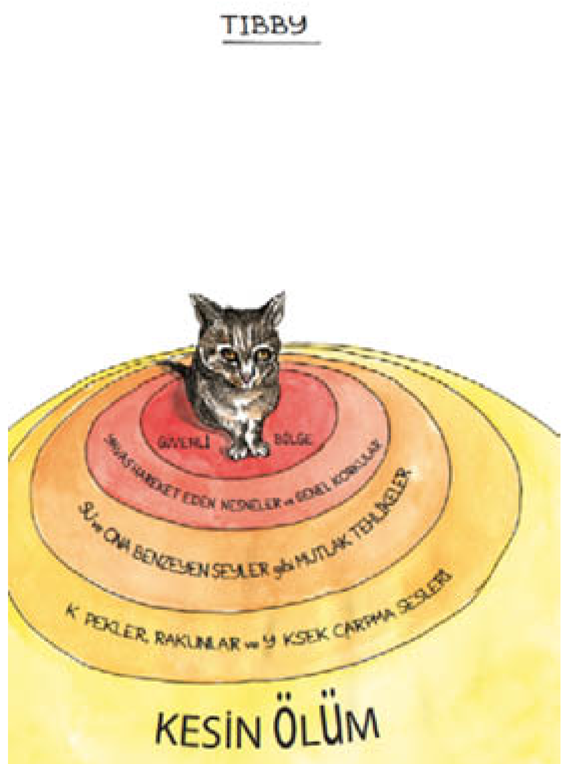
Nasıl da dünyanın hakimi olduğunu görüyor musunuz? Hem de uyurken bile. Enerjik ve sosyal olan oydu, insanların dikkatini çekmeyi her zaman severdi. Bütün kucaklar onun küçük, yuvarlacık göbeği için tasarlanmıştı; bütün burunlar da nazik patisini dayayabileceği yerlerdi. Arabamı garaja park ettiğim anda, genellikle yerinden fırlar, kederini miyavlayarak ifade ederek girişe doğru koştururdu. Miyavlamaları, nerelerdeydin der gibiydi. Neden o kadar uzun süre kaldın? Sonra ağır ağır gözlerini kapatır, gövdesini bacaklarıma dolar ve beni affederdi.

Tibby’nin onun erkek kardeşi olduğuna inanmak güçtü doğrusu. Tibbycik öyle endişeli ve utangaçtı ki. Size baktığında uzaylı bir yaratığın gözlerini üstünüze diktiğini düşünmenize neden olan, kocaman, koyu renkli, badem gözlü, iri bir kedi olması durumu değiştirmiyordu. Kaplan adımlarına ve çıngıraklıyılanınki gibi elmas biçimli bir yırtıcı kafasına sahip olması da öyle. Tibby kendisini minicik bir kedi zannediyordu, etrafta dünya yanlışlıkla üstüne basıverecekmiş gibi sinerek gezinirdi. Yüksek ses duydu mu yerinden sıçrar, yabancılardan kaçardı. Yemek yemek için herkesin ortalıktan çekilmesini beklerdi. Arka bahçede, sanki San Francisco’daki küçük bir bahçede değil de Serengeti Düzlükleri’ndeymiş gibi, aceleyle saklanacak yer arardı.

Sevgimin bu derin endişelerin üstesinden gelmesi konusunda ona yardımcı olamaması, onun kuraklığa dayanıklı Kaliforniya bitkilerinin altında aslanlar ve gergedanlar gören ilkel tarafına ulaşamamam beni her zaman şaşırtır ve üzerdi. Ama birlikte

geçirdiğimiz yıllar sırasında bir noktada basit gerçeği kabul etmek zorunda kalmıştım: Tibby pısırığın tekiydi.

O anda, tuhaf bir biçimde Tibby’nin hislerini anlıyordum. Benimle ilgili her şey korku verici ve kırılgandı; yalnızca bileğim değil, zihnimdeki bir şey de. Zihnimdeki o şey uzun yaz günlerinde kendini eğlendirmek için insanı uykudan uyandıran türden dehşet verici kabuslar görüyor; bu kabuslarda uçaklar gümbürtüyle yere çarpıyor ve kan, uçuş giysisinin üstüne sızıyordu. Tekrar, tekrar, tekrar. Belki ilaçlar yüzündendi, belki travma sonrası stres bozukluğundan kaynaklanıyordu; belki de evrenin iyi olduğuna ve bizleri sevgiyle kucakladığına dair o insani yanılgıyı sol kanat ucunun bir çırpınışında yitirmiştim. Kısacası, her şeyin hep yolunda gitmediğini fark etmiştim. İşler hızla kötüleşebilir ve asla normale dönmeyebilir.

Haftalar geçti. Wendy bana kahramanca hemşirelik ediyordu, ama pek hoşsohbet değildim. Peşimde bir sondayla birlikte berbat bir koku sürüklüyordum. Gırtlağıma kadar ağrı kesiciler ve pişmanlıkla doluydum. İradem dışında bir şey yapacağından emin halde, bacağımı dikkatle gözleyerek saatlerce sırtüstü yatıyordum. Öyle ya, belki yana doğru sıçrar ya da zemine doğru yola koyulur veya belki ufacık bir üflemeyle bir milyon yeni parçaya ayrılırdı. Kısacası, biraz tuhaflaşmaya başlamıştım. Her gün, Wendy'nin bana doğru eğilip, artık canına yettiğini fısıldamasını ve kapıdan çıkıp gitmesini bekliyordum. Bunu yapsa onu kimse suçlayamazdı. Böyle bir yükün altına girilmesini meşrulaştıracak kadar uzun süredir birlikte değildik.

Yalnızca Tibia ile Fibula'ya güveniyordum. On üç yıldır beraberdik, yetişkin yaşantımın en uzun süreli ilişkileriydi bunlar. Her şey değişti belki, ama kedicikler değişmedi diye düşündüm boş boş tavana bakarken. Bu fikre sımsıkı sarılıyordum. Fibby hâlâ evin sahibiymiş gibi ortada dört dönüyordu; Tibby de köşelere siniyor, sevilmeye hazır halde bekliyordu, tabii Fibby izin verirse. Tibby ile Fibby bana, bu sıkıntılardan ve yaralanmadan önce bir hayat olduğunu hatırlatıyordu. Demek ki daha sonra da hayat olacaktı.

Derken, nekahat devrem birinci ayını doldurmuşken, ben de hâlâ yatağa bağlı, depresif, kıpırdayamaz, fazla miktarda Vicodin yüzünden sersemlemiş ve aşırı televizyon dolayısıyla uyuşmuşken, başka bir şey oldu.

Tibby ortadan kayboldu.

BÜYÜK BİLİNMEZLİK

2

Gediniz kaybolduğunda paniğe kapılıyorsunuz. Kedi kaçıranlar, hayvanları canlı canlı kesip üstlerinde deney yapanlar geliyor aklınıza. Hayvanınızın kısılıp kaldığı deliği, sürünerek eve gelmesini engelleyen yaraları kafanızda canlandırıyorsunuz.

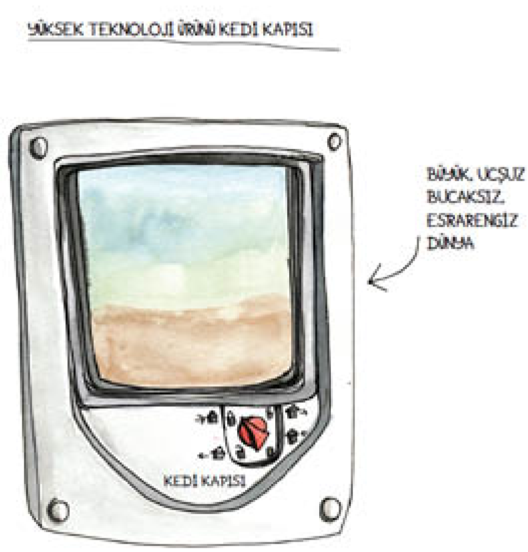
Ağlıyorsunuz.

Çok çaresiz durumda olduğum için arkadaşlarım hemen imdada yetişti. Mahalleyi el ilanlarıyla donattılar, kapıları çaldılar. Bütün posta kutularına, üstünde KAYIP KEDİ, LÜTFEN ARAYIN, SAHİBİ ÇOK ÜZGÜN! yazılı ağlamaklı ricalar bırakıldı. Tibby'nin kocaman, ıslak uzaylı gözleri telefon telefon direklerinden, sokak lambalarından ve ağaçlardan etrafa bakıyordu. On gün geçti. Hiçbir şey olmadı. Neler dönmüştü acaba? Evimde on üç yıldır Tibby ile Fibby'nin bir zarar görmeden girip çıktıkları bir kedi kapısı vardı. Ön taraftan dar bir sokak geçiyordu, ama kedilerimi hiç orada görmemiştim, hem zaten neden sokağa çıkacaklardı ki? Kedi kapısı arka bahçeme açılıyordu, oradan da sokaktaki bütün evlerin arka bahçelerine geçilebilirdi. Bol yapraklı, sık yeşillik sırası bir kediciğin isteyebileceği her şeyi sunuyordu: tırmanacak ağaçlar ve çitler, içinde yuvarlanıp her tarafı koklanacak toprak, yakalayacak kemirgenler, yemek için çimen.

Kediler-Evden-Dışarı-Çıkmaz Birliği zaferini sessizce kutluyordu. Kediciklerin kendi güvenlikleri için evde tutulmaları gerektiğini söyleyerek beni azarlayıp dururlardı; ben de karşılığında dudak bükerdim.

Tabii, derdim, eve kilitlenen herkes daha uzun yaşar, ama sağlıklı da olamaz, mutlu da. Sürüp giden bir tartışmaydı bu, taraflar çeneleri kilitlenmiş, ses tonlarından haklılık akarak köşelerinde zıplayıp caka satardı. İşte şimdi Tibby kayıptı. Kediler-Evden-Dışarı-Çıkmaz Birliği'nden bir kedi sahibi kemikli parmağını bana doğru sallamak üzere eve gelseydi, hâlâ onun yanıldığını düşünürdüm. Ama yine de gözyaşları içinde ayaklarının dibine çökerdim.

Çaresizlik içinde, bir medyuma başvurdum. Bu medyum, hayalimdeki medyumlara benzemiyordu. Ne kocaman yüzükler takıyordu ne de gözlerini kısarak bir kristal küreye bakıyordu. Saçları modaya uygun kesilmişti, üstünde yoga giysileri vardı ve e-posta kullanıyordu. Ben de Tibby'nin kaybolmasının ayrıntılarını ona e-postayla gönderdim zaten. Meseleyle bağlantı kurmak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi, bekledim. Çok geçmeden medyum yeni bir e-posta gönderdi. Tibby iyi, yazmıştı, perşembe

günü sabaha karşı beşte eve dönecek. Bunların hepsini büyük bir açıklıkla gördüğünü söylüyor ve Tibby için endişelenmeme gerek olmadığını belirtiyordu. Ayrıca, civardaki çocukların Tibby'ye sevgiyle baktığını da eklemişti.

Kimden: Medyum
Alıcı: Caroline

Konu: Ynt: Pisipisi Bilgisi
3 Ağustos 2009 18:34:32

Merhaba Caroline,

-Tibby güvende, yaralı da değil. Yemek de yiyor, aslında bayağı iyi besleniyor. Bazı çocuklar bulmuş onu, büyük ihtimalle hafta sonu. Çocuklar 9-13 yaşları arasında. Tibby'yi alıp evlerine götürmüşler. Evet, onu bir garajda kapana sıkışmış halde değil de başka bir evde, bir aileyle birlikte görmemin kulağa tuhaf gelebileceğini kabul ediyorum. Küçük bir kız Tibby'nin kendi kedisi olduğunu düşünüyor, onu besliyor ve seviyor.

Bu gece dolunay ve ay tutulması var. Tibby yarın sabah, ay küçülmeye başladığında dönebilir.

-Onu ararken sana iyi eğlenceler. Tibby'yi eve neşeyle getir, korkuyla değil.

-Medyum

Not: Bütün bunları son derece açık biçimde gördüm. Tibby'nin şu andaki durumu bu değilse çok şaşıracağım.

Çocuklar ha! diye düşündüm. Tibby çocuklardan ölesiye korkar! Ama derin bir nefes alıp bekledim. Kesin tarih ve saat tahmini yapan bir medyuma hayranlık duydum. Kadın o kadar emindi ki söylediklerinin doğruluğundan. Ne var ki perşembe geldi geçti. Tibby görünmedi. Hafta sonu da dönmedi, pazartesi de.

Wendy yeniden mahallede dolaştı, karşısına çıkan herkese Tibby'nin fotoğraflarını gösterdi. İnsanlar anlayışla başlarını sallayıp onu görmediklerini söylediler, ama yakınlarda bir sokak kedisi çetesi olduğundan bahsettiler. Tibby onların arasında olabilir miydi? Pek sanmıyordum. Tibby'nin köşebaşlarında karton kutulardan şarap içen, patileriyle çete işaretleri yapan çetinceviz serseri kedilerle takıldığını hayal edemiyordum. İmkansızdı bu. Wendy yine de sokak kedisi çetesinin yanına gidip Tibby'yi çağırdı. Boşuna.

Sonunda ellerimi bitiştirdim ve Tanrı'ya bu konudaki fikrini sordum. Aynı zamanda Allah'a, Buda'ya, Toprak Ana'ya ve Muhteşem Kozmik Enerji'ye de danıştım. Hiçbirine inanmıyordum, ama çaresizdim. "Tanrı, Allah, Buda, Toprak Ana, Muhteşem Kozmik Enerji. Tibby nerede? Güvende mi?"

Sessizlikten başka bir cevap yoktu.

3

Hayvan barınağı hapishaneye benziyordu. Uzun beton koridorları ve kapanırken şangır şungur öten ağır kapıları vardı. Neşeli bir gönüllü çalışan bana eşlik etti. Koltuk değneklerim, zemini döven çekiç darbeleri gibi ses çıkarıyordu.

Gönüllü beni duvarlara kafeslerin dizili olduğu kedi odalarına götürdü ve ben teker teker her kafese bakarken biraz geri çekildi.

"Tibby?" diye fısıldadım. Erişkin kediler kafeslerin arka tarafına sinmişti, kıpırdamadan baktılar bana. Yavrular öne yanaştı, ama kuyrukları sarkık, gözleri şaşkınlık doluydu. "Çok üzgünüm," dedim her birine. "Keşke sizi eve götürebilseydim."

Üç günde bir barınağa gidiyordum, üç günde bir de aynı şeyler oluyordu. Anlayışlı gülümsemesi ve canlı sesiyle bir gönüllü beliriyordu.

"Kedimi kaybettim," diye sızlanıyordum. "İri, utangaç bir kedi. Islak uzaylı gözleri var. On beş… yirmi bir… otuz üç gün önce kayboldu."

Neşeli gönüllüler bilmiş bilmiş, "Ah kediler," diye cevap veriyor, bana umut dolu hikayeler anlatıyorlardı. Herkes umutlu hikayelerle doluydu. Günlerce, haftalarca, aylarca ortadan kaybolduktan sonra eve dönen kediler vardı. İki yıl sonra, dört bin beş yüz kilometre uzakta bulunan kediler vardı. Hristiyanlığa yeni dönen insanların coşkusuyla dinliyordum. Anlaşılan, gönüllülerde benim kaybettiğim ya da belki de hiç sahip olmadığım bir çeşit büyücülük, parlak gülümsemelerinin arkasında yatan duygusal bir sağlamlık vardı. Yoksa bütün bu kedi acılarına nasıl dayanacaklardı ki?

"Alışıyorsun," dedi biri.

"O kadar da kötü değil," dedi bir diğeri.

Turuncu iş önlükleri giyiyor, ayaklarına da mavi kağıt ayakkabılar geçiriyorlardı. Kafesleri temizliyor, telsizlerle konuşuyor, kediler oynasın diye uçlarına tüyler takılmış sırıklar taşıyorlardı. Mütevazı, sabırlı gülümsemeleri, mavi kağıtların içindeki ayakları, kalın kabukları olan yumuşak kalpleri dolayısıyla onları sevmeye başlamıştım. O nedenle kedi cesareti hikayelerini kulağımı dört açarak dinliyor, sonra eve gidip ağlıyordum.

HAYVAN BARINAĞI GÖNÜLLÜSÜ

Medyuma yeniden e-posta gönderdim. Kadın, Tibby hâlâ iyi, diye cevap verdi. Küçülen ayla birlikte dönecek. Ben de bir kez daha onun iyimserliğine, altıncı hissinin bilgeliğine, saç kesiminin güzelliğine sarıldım. Ama ay küçülüp yok oldu, Tibby görünmedi.

Derken yavaş yavaş anladım. Tibby gibi bir kedi şehir cangılında hayatta kalamazdı. Çok utangaç, çok ürkekti, kent yaşamına ayak uyduracak beceriden yoksundu ve kimseyi pataklayacak güce sahip

değildi. Eve dönmediyse, bunun tek sebebi olabileceği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım: Korkunç bir şey olmuştu.

Sonra, kayboluşunun üstünden beş hafta geçmişken, Tibby geri döndü.

4

Bir gece geç saatlerde Tibby vals adımlarıyla yatak odasına girdi; bizi Pavarotti miyavlamasıyla selamladı. İkimiz de uykumuzdan uyanıp dimdik oturduk. Tibby sürünerek bir sandalyenin altına daldı.

“Tibby!” dedim.

“Tibby!” dedi Wendy.

Fibby bakmakla yetindi, hiç şaşırmamıştı.

Sonraki birkaç günü Tibby’yi kucaklayarak ve kendimi biraz, şey, içerlemiş hissederek geçirdim. Nereye gitmişti? Neden gitmişti? Ve şimdi neyi vardı? Mama kasesine kayıtsızca yaklaşıyor, kedice bir göğüs geçirip uzaklaşıyordu.

“Yemek yemiyor!” diye sızlandım Wendy’ye. “Hasta! Evden ayrı kaldığı için hastalanmış! Onca zaman uzaktaydı!”

Ama onu veterinere götürdüğümde 250 gram aldığı ortaya çıktı. Veteriner, kürkünün ipek gibi olduğunu, adımlarının da gençlik hafifliği taşıdığını söyledi.

“Harika,” dedim. Gücenmiştim.

Kedimin emniyette olmasının verdiği rahatlık duygusu hafiflemeye ve bir kutlama gecesinde küp gibi içmiş bir sporcu gibi yüzükoyun yere serilmiş horlayan gövdesinin uyandırdığı neşe azalmaya başladığında, içimde daha karanlık duygular uyandı. Kafa karışıklığı. Kıskançlık. Aldatılmışlık. On üç senelik kedimi tanıdığımı zannediyordum. Ne var ki o kedi endişeli ve utangaçtı. Bu kediyse açık denizlerde atıldığı maceralardan yeni dönmüş bir delifişekti. Hangi Siren çağrısı onu baştan çıkarıp peşinden sürüklemiş olabilirdi? Dolup taşan mama kaseleri ve sonsuz sayıda leziz ikramı olan o ışıltılı yere hâlâ gidiyor muydu?

Konuştuğum (sızlandığım diye okuyunuz) sırada, Wendy karşısındaki ilaç, depresyon, eve tıkılıp kalmanın sıkıntısından oluşan kasırganın kanepede karaya vurmasını seyredip, beni anladığını ve kızgınlığımı paylaştığını ifade ettiğini umduğu bir ifadeyle başını sallıyordu. Ama başının üzerindeki düşünce balonunda yazanlar gayet açıktı. Neon harfler, *Ne var bunda?* diye haykırıyordu. *O bir KEDİ.*

Eve döndü, diye düşünüyordu Wendy. Bu kadarı yetmiyor muydu?

Eh, aslında yetmiyordu.

KEDİ SAHİBİNİN AKIL SAĞLIĞININ BOZULMASI

Wendy anlayışlı davranmayı bir tarafa bırakıp öğüt vermeyi denedi. Belki kedi kapısını bir süreliğine kilitleyebilirdim, böylece Tibby başını alıp gidemezdi. Bunu bir defa denediğimi anlattım ona. Yıllar önce denemiştim. Gece onu eve kapatmış, sonra da ne olduğunu önce anlayamadığım gürültülü gümleme seslerini dinleyerek saatler boyunca uyanık yatmıştım. Tibby huzursuz bir hortlak gibi kendisini kapıya çarpıyordu. Yaşlı bir kediyi eğitmeye çalışmayacağım, dedim. Şimdi olmaz. Ayrıca, diye ekledim, mesele bu değil.

Düşünce balonu, *O zaman Tanrı aşkına söyle, neymiş bu mesele*? diye bastı çığlığı. Bilinçaltımın duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu.

“Açıklayamıyorum,” dedim; sesimde kibir vardı. “Gerçekten kedi sahibi olmamış birine açıklayamam.”

Bizler etrafta olmadığımızda, evcil hayvanlarımız nereye gider, neler yapar? Ve niye yaparlar bunları? Tüylü dostlarımıza yetmiyor muyuz? Hayvanseverler için, bunlar kaçınılmaz sorulardır. Böylece hayatındaki erkeğin göründüğü gibi biri olmadığını fark edenlere aşina gelecek bir araştırma süreci başladı. O beş hafta boyunca Tibby’nin nerede olduğunu bulmak için yapılan araştırma.

Tibby’nin İzinde Operasyonu işte böyle başladı.

5

Tibby'nin İzinde operasyonu için atılacak ilk ve bariz adım, günah yuvasına kadar Tibby'yi takip etmekti.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Günah yuvası," dedim. Kafamda canlandırıyordum: Tibby altın rengi bir yastığın üstünde uyuyor, boş tonbalığı kutuları rom şişeleri gibi ortalığa dağılmış, genç kediler etrafta takılıyor. Hayalimde zırt pırt palmiye yaprağından devasa bir yelpaze hatırı sayılır dalgalar yaratarak yukarı aşağı sallanıyor, Tibby'nin güneş ışıklarının benekler oluşturduğu kürküne hafif bir esinti gönderiyordu.

"GÜ-NAH Yu-VA-sı," dedim tekrar, vurguyu değiştirmiştim; sanki öyle yaparak yeni ve şaşırtıcı bir şey söylüyordum.

Wendy, "Şey," dedi. "Beş hafta boyunca kaldığı yeri mi kastediyorsun? Oraya yeniden gideceğini nereden biliyorsun ki?"

Bilmiyordum. Emin değildim. Ama bazı işaretler vardı. Birincisi, Tibby evde yemek yemiyordu. Yine de kürkü parlaktı ve bir panterinkini andıran vücut ölçüleri yerindeydi. İkincisi, yüzünde gizli işler çevirip yakalanmamayı başaran bir kocanın o kendini beğenmiş, kibirli ifadesi vardı. O ifadeyi daha önce bizzat tecrübe etmemiştim, çünkü hiç kocam olmamıştı, ama televizyondaki *One Life to Live* ve *As the World Turns* pembe dizilerinde o kadar çok görmüştüm ki, şıp diye tanırdım.

"Bak," dedim elimle işaret ederek. "Gördün mü?"

Wendy ona dikkatle baktı, ama göremedi.

Tabii o kıdemli bir kedi sahibi değildi, o nedenle anlayamaması normaldi.

"İnan bana," dedim. "Tibby biraz aganiginin keyfini sürüyor."

Yüzü, *aganigi mi*? dese de, Wendy başıyla onaylamakla yetindi, ilaç listeme kaçamak bakışlar attı ve başka bir şey söylemedi.

vWendy araştırma seferine yüzde yüz gönüllü değildi, ama karşı da koymayacaktı. Tibby ile Fibby'yi seviyordu. Ama onlarla bebek gibi konuşacak kadar sevmiyordu. Kedisel her cümlede "kedi" yerine "kedicik" diyecek kadar da sevmiyordu onları. Tibby'nin nereye ve neden gittiğine kafayı takacak kadar da. Ama seviyordu işte. O nedenle de yardım etmek istiyordu. İyi de bir kediyi nasıl takip edebilirsiniz? Kedi, evcil hayvanların en ele avuca sığmazıdır. Binlerce yıllık genetik kodlama onlara açelyaların arasına karışmayı, bahçe cücelerinin arkasında kıpırtısızca yatmayı, çitlerin üstünden süzülüp gitmeyi ve sinsice bankların altına sokulmayı öğretmiştir. O esnada, ben koltuk değneği kullanıp ağrı kesici içiyordum.

Wendy düşünceli düşünceli, "Onun gittiği yere biz gidemeyiz," dedi. "Ama teknoloji gidebilir."

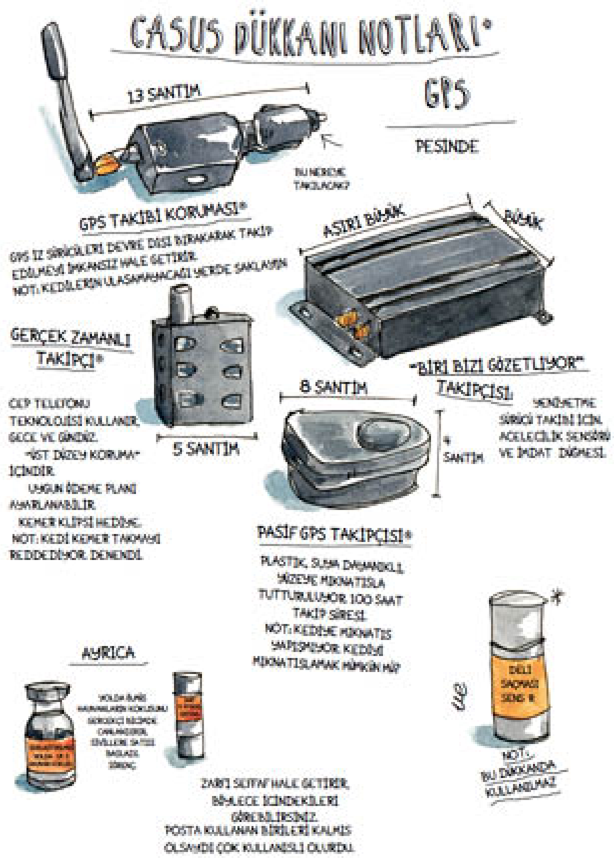
İşte bu yüzden çok geçmeden kendimi bir "casus dükkanında," aslında video kamera olan kağıt mendil kutularıyla dolu rafların, ses kayıt cihazı olan dolmakalemlerin, pirinç muştaların, şok tabancalarının, testere dişli kocaman düello bıçaklarının yanından topallayarak geçerken buldum. Başka zaman olsa bu cephane zımbırtıları merakımı uyandırırdı, ama bugün değil. Bugün özel bir vazifem vardı.

Sivilceli suratlı genç dükkan çalışanına, "Takip cihazına ihtiyacım var," dedim. "Anlarsınız işte, izleyen bir şeye."

Çalışan, tembel bir edayla, "Onlardan var elimizde," dedi. Sanki benden önce bir milyon ihanete uğramış kadın gelmişti oraya. "Size GPS lazım, yani küresel konumlandırma sistemi." Uzaktaki duvara dayanmış bir camlı dolabı gösterdi ve onu izlemem için eliyle işaret etti.

Yanına gittiğimiz camlı dolap, akvaryum gibi ışıklandırılmıştı; içinde de antenlerle, ekranlarla, mıknatıslarla ve bağlama kayışlarıyla donatılmış her büyüklükte ve her biçimde GPS cihazı yüzüyordu. İnsanın eşinin cüzdanına bırakıvereceği GPS cihazları

da vardı, zırhlı araç soygunu durumunda para torbalarının içine yerleştirilebilecek olanları da. Bilgilendirici etiketlerde uzun model numaralarının yanı sıra “tek tıkla uydu bağlantısı”, “entegre anten” ve “harici bellek” vaatleri yer alıyordu. Genç çalışan, ağır görünümlü koca bir kutuyu raftaki yerinden alarak saygıyla bana uzattı.

“Yetmiş iki saat pil ömrü, internet sitesinden canlı takip ve tutturmak için mıknatıs,” diye açıkladı. Fiyat etiketine bir göz attım. 1500 dolar.

“Ben biraz daha ucuz bir şey arıyorum,” dedim ve dolaba doğru sendeledim. “Bir de küçük olması lazım. Çok küçük.”

Ama bana gösterdiği bütün GPS cihazları çok büyüktü.

Delikanlı son cihazı da kaldırırken, “Cihazı ne amaçla kullanacağınızı bilirsem size daha iyi yardımcı olabilirim,” dedi.

Sesi hassas durumlar için eğitilmiş olanların tarafsız tonunu korusa da gözleri onu ele veriyordu. Gözleri koltuk değneklerimde gezinip kafamdaki yaraya çıkıyor, oradan da yeniden bacağımdaki kocaman alçıya iniyordu. Ne düşündüğünü biliyordum. Kötü erkek arkadaş? Dayakçı koca? Metresle bir yüzleşme?

Boğazımı temizledim.

“Şey,” dedim. “Yani…”

Çocuk beklentiyle bana baktı.

Sonunda, “Anlayacağınız,” demeyi başardım. “Kedimi takip etmem gerekiyor.”

Görevli başta anlamadı. Herhalde fısıldayarak konuştuğum için.

“Kedi,” dedim. “K-E-D-İ.”

Boş bakışlar.

“Bunu çok kısa boylu ve aşırı tüylü bir kocayı takip etmek olarak düşünün,” dedim.

Derken görevlinin gözleri parladı. “Kedi!” Burada, casus dükkanında çok hikaye dinlemişti, ama bunu daha önce hiç duymamıştı. “Vay canına! Ah, evet! Şey, internete bakın,” diye bağırdı. “Orada bir sürü cihaz var. Kedi için de bir şey bulunacağına eminim. Mutlaka vardır.”

Yeni dostum haklı çıktı. Kabataslak çizimlerle dolu, güç anlaşılır bir İngilizceyle yazılmış bir internet sitesinde nihayet çok küçük bir GPS cihazı buldum. Bir adam garajında yapıyordu bunları. Kediler için.

Demek ki bu adam yalnızca azimli bir mühendis değildi, aynı zamanda ruh ikizimdi.

Siparişi verdim.

Kedi Takipçisi geldi. Mavi kauçuktan bir kabın içine yerleştirilmiş, sağlam görünüşlü, beyaz, küp şeklinde bir plastikti. Cadılar Bayramı şekerlemesinden çok az daha büyük, iki kat daha ağırdı; onun kadar da derli toplu, sade bir görüntüsü vardı. 20 gram ağırlığıyla casus dükkanındaki herhangi bir cihaza göre en azından üçte bir oranında daha hafifti. Ön tarafta bir düğme ve çeşitli şekillerde göz kırpan, elimizdekinin ortalama büyüklükteki herhangi bir memeli beynini yaya bırakabilecek çetrefilli bir cihaz olduğu konusunda bize güvence veren iki de ışık vardı. Biri kırmızı, biri de mavi. Tibby'yi aramaya koyulduk.

Tibby halıya yayılmış horluyordu. Wendy ile beni görünce başını kaldırdı; kocaman sahte gülümsemelerimizden ve ağır çekim hareketlerle yaklaşmamızdan, mırıldandığımız saçma sapan sözlerden, tavana, duvara, ondan başka her yere bakmamızdan şüphelenmedi. Ona ne kadar güzel, ne kadar akıllı, ne kadar harika bir kedicik olduğunu söyledim. Cihaz en ufak bir aksilik çıkmadan tasmasına takıldı.

Tibby değişmişti. Artık yarı kedi, yarı astronottu; yanıp sönen kırmızı-mavi ışıkları bıyıklarını aydınlatan bir gösterge tablosu boynundan sarkıyordu. Wendy ile bakışıp birbirimizi sessizce tebrik ettik, sonra Tibby'ye dikkatle baktık. Tuhaf bir şey olduğunu fark edecek miydi? Ama kedim istifini bozmamıştı, bize muhabbetle bakıyordu.

Bu mühim anı kayıt altına almak için birkaç fotoğraf çektim.

Tibby ayağa kalkıp gerindi.

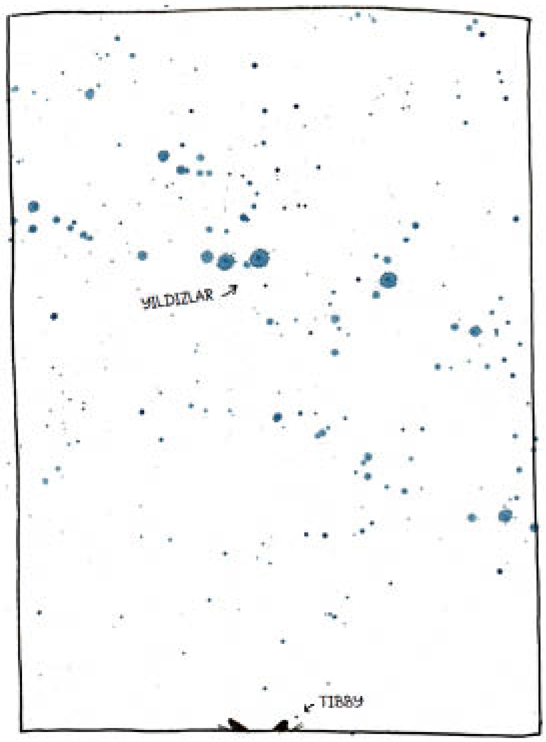
Kapıya doğru gitti.

Eşikte durakladı, sonra koridor boyunca ilerleyip salına salına merdivenlerden aşağı yöneldi.

“Tamam,” dedim. Çocuğunu anaokulundaki ilk gününe yollayan ana-babalar gibi gururlu ve perişan halde orada durduk.

Tibby’nin kuyruğu aşağıda gözden kaybolurken, “Şimdi ne yapıyoruz?” dedim.

Wendy, “Bekliyoruz,” diye cevap verdi.

YILDIZLAR
TIBBY

6

Tibby on iki saat sonra döndü.

“Munya bunya munya munya,”[1] dedim, onu kucağıma çektim. “Nerelerdeydin yakışıklı erkeğim benim?”

Fibby onaylamaz bakışlarla bizi süzerken, Tibby’nin çenesini muzaffer bir edayla kaşıdım, gözlerinin zevkle parlamasını seyrettim ve tasmasını çıkardım. GPS avcuma kaydı. Çikolata büyüklüğündeki bu gösterge panelinden büyülü gibi ışıldayarak bilgisayara, oradan da ekrana geçecek tek çizgiyi şimdiden görüyordum. Evimizden Yaldızlı Yer’e giden yolu gösterecek o çizgi. Adresi bulunca da hemen harekete geçecek, arabaya atladığım gibi olay yerine giderek koltuk değneklerimi tehditkar bir havayla savuracaktım. GPS cihazını faillerin önünde sallayıp, “İnkar etmeyin,” diyecektim. “Kanıtlarım burada.”

Fibby, bilgisayarın önüne her zamanki gibi bacağım bir tarafa dayalı, koltuk değneklerim sandalyeye yaslanmış olarak yerleşmemi bekledi, sonra sıçradı ve uyluklarımın üstünde Lipizzan cinsi bir at gibi volta atmaya başladı. Güzergahı görmek için sabırsızlanıyormuşçasına miyavladı, ama aslında bunu zaten bildiğinden şüpheleniyordum. Hatta belki de başından beri biliyordu. Tibby’nin gezip tozmalarını Fibby’ye anlattığı yönündeki bu teorim Wendy tarafından küçük, inanmaz bir gülümseme ve havaya kalkmış tek bir kaşla karşılanmıştı.

Deli kedi sahibi, diyordu ifadesi.

Deli kedicik sahibi diye düzeltmek istiyordum onu.

Fibby kucağımdayken bilgisayarın tuşlarına bastım. Tibby, ikizinin beni sömürge gibi ele geçirdiğini görünce halının en sevdiği

yerine gitti. dikkatimin odak noktasında hâlâ kendisinin olduğu gerçeğinden bihaber uzandı.

Ekran aydınlandı. Gözlerimi kırpıştırdım. Tibby'nin izini, o düz ve gerçek çizgiyi görmeyi bekliyordum. Onun yerine şunu buldum karşımda:

“Amanın,” dedim.

Wendy de, “Amanın,” diye yankıladı beni.

Tek bir düz çizgi mi? Hayır.

Sanki bir anaokulu çocuğu, önce enerji çikolatası verilip sonra da eline bir pastel boya tutuşturularak ortalığa salınmıştı.

GPS cihazını tekrar Tibby'nin tasmasına taktık. Kedim dışarı çıktı, saatler sonra döndüğünde cihazı bir kez daha boynundan alıp bilgisayara bağladım. Bu defa mutlaka açık seçik bir çizgi olacaktı.

Onun yerine bu vardı:

Bu kedi adımları cümbüşünü nasıl yorumlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Caddenin karşısına geçip batıya doğru giden çizgileri mi izlemeliydim? Sokağımızın dışına çıkmıyor gibi görünen çekirdeğe mi odaklanmalıydım? Ya doğuya, şu sokak kedisi çetesine doğru giden çizgi? Başım dönüyordu. GPS cihazını şarj edip yeniden Tibby'nin tasmasına taktım. Ellerim belimde, somurtarak ona daha açık sonuçlarla gelmesini söyledim. Lütfen yani!

Düşündüğümüzden daha zor olacaktı.

1 Bebek dilinde "Merhaba hayatımın ışığı, ruhumun kediciği."

7

Çıktısını aldığım ve o anda masanın üzerinde önümüzde yayılı halde duran GPS haritaları yığınını işaret ederek, “Faydası yok,” diye sızlandım.

Wendy, “Bence var,” diye cevap verdi. “Utangaç, kaygılı, yalnızca seninleyken mutlu olabilen Tibby’nin bu kadar hareketli bir sosyal yaşamı olmasını çekemiyorsun, hepsi bu.”

Evet.

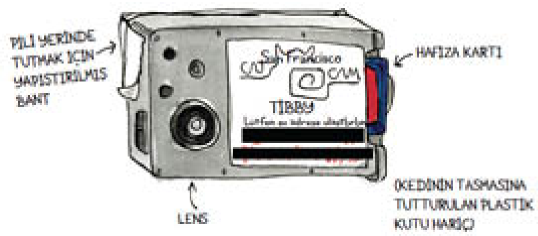
“Hayır,” dedim. “Bana kalırsa gerçek kanıtlar görmeliyiz. Harita üstündeki çılgın çizgiler yetmez.”

“Kedi kamerası diye bir şey yok ki,” diye burnunu çekti Wendy.

Ah, ama var, hem de nasıl.

KediKam küçük, dolgulu bir zarfın içinde ulaştı. Gri ve küçücük bir şeydi, sanki bodrum kattaki bir atölyede kabaca birleştirilmiş gibi görünüyordu ki, internet sayfasında anlatılanlara bakılırsa öyleydi zaten. Talimatlar Almanca ve İngilizceydi; yeni cihazın *Schnellstart* edilmesi konusunda tavsiyede bulunuyordu.Uzunca bir süre cebelleştikten sonra kamera hazır oldu, dakikada bir tane olmak üzere yüz fotoğraf çekmeye ayarlanmıştı. Bu da iki saatten az görüntüleme zamanımız olduğu anlamına geliyordu ki, hiç kuşkusuz faili suçüstü yakalamak için bu kadarı yeterliydi. Fotoğraftan dik dik bana bakan kocaman bir çehre hayal ediyordum, elinde tonbalığı konservesi vardı. Veya belki utangaç, masum Tibby ile mama kasesini paylaşan başka bir kedinin tüylü sırtını görürdüm.

Paylaşan ve kimbilir başka neler yapan.

Avımızı güneş ışıklarının altında şekerleme yaparken bulduk. Biz yaklaşırken tek gözünü açtı. Yine bir abartılı övgüler korosu yankılandı, masum yüz ifadeleriyle müsamere oynandı. Ağır çekim hareketlerle yaklaşıldı. Yeni teknolojik cihaz bu defa da hiç sorun çıkmadan takıldı. Ancak bu sefer Tibby biraz şaşkın görünüyordu. *Bu da ne?* diyordu bakışları. Ne tür saçma bir fikre kapılıp da bu şeyi sakarca boynuma tutturdun ki? Bir tur daha, tatlı sözler ve boş vaatlerle dolu üzüntümüzü belirten cümleler sarf ettik. Ah, Tibby. Zavallı Tibbycik. Cici kedi Tibby.

Tibby burnundan soluyarak merdivenlerden aşağı indi. Kuyruğu gözden kaybolurken, bir kez daha, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordum.

Wendy, “Bekliyoruz,” diye cevap verdi.

Wendy yarım saat sonra alt kata indi. Tibby kanepede yatıyordu. Fibby de yakında, bir sandalyenin üstündeydi. Kamera tıkır tıkır çalışıyor, dakikada bir fotoğraf çekiyordu. Zamanımız daralmıştı.

Wendy, “Tibby’yi dışarı çıkarırsam deneyi bozar mıyım?” diye seslendi. Bu sorunun cevabının hayır olduğuna karar verdik.[2]

Wendy, Tibby’yi kucaklayıp arka bahçeye götürdü, “Hadi bakalım, sarışın bombanın yanına git,” dedi. Ondan sonra kendimizi günümüzü normal şekilde sürdürmeye zorladık. *Yapabileceğimiz her şeyi yaptık* diye mantık yürüttük. *Bundan sonrasını kameraya bırakmak zorundaydık.*

Günüm, bacağımı havaya kaldırmış vaziyette kanepede yatarken, Tibby’nin nereye gittiğini düşünmekle geçti. Kedilerin bölgeleri olduğu söylenmişti bana, bazen bu bölgeler çok geniş oluyordu. Tamam, GPS bu tezi desteklemiyordu. Haritalar Tibby’nin tıpkı tahmin ettiğim gibi genellikle sokağımızın çevresinde dolandığını gösteriyordu. Aslında uyuşturucu almış bir kedi yavrusu gibi koşturuyordu demem gerekir. Ama arada sırada pembe bir çizgi caddenin karşı tarafına geçiyordu.

GPS’nin özellikle kentsel bir çevrede “anormallikler” gösterebileceğini biliyordum. Burada uydu sinyalleri yüksek binalardan, dar arka sokaklardan, sık bahçe çitlerinden, hatta Tibby’nin öne çıkardığı çenesinden bile sekerek karmakarışık hale gelebilirdi. Caddeden karşıya geçiş çizgilerinin sebebi bu muydu?

Yoksa Tibby gerçekten de iki sokak öteye, belki daha da uzağa gidiyor muydu?

İki arada bir derede kalmıştım. Bir yanım Tibby'nin yakınlarda kalmış olmasını istiyordu. Ama bunun anlamı, onun beş hafta boyunca ortadan kaybolmasının yanı sıra çılgınca çağrılarımı duymazdan gelmiş, yani bana aldırmamış olmasıydı. O nedenle de diğer yanım onun uzaklaşmış olmasını istiyordu. Her gece, komşularımı kendimden nefret ettirene kadar, "Tibby! Tibby!" diye şakımıştm. Yalvaran çığlıklarımı duysa, Tibby mutlaka dönerdi.

Mantık: Ama dönmedi.

İnkar: Beni duymamıştı da ondan. Yani uzakta, sesimin yetişemeyeceği bir yerdeydi.

Mantık: Ama GPS öyle bir şey göstermiyor.

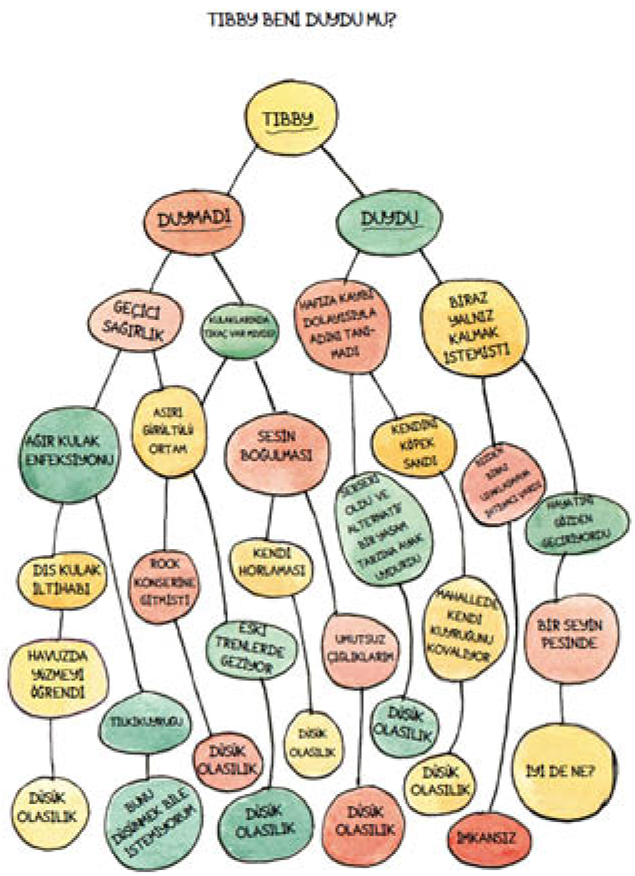
İnkar: Dur bir dakika. Yakındaydı, ama bir yere kısılıp kalmıştı. Evet, birinin evinde tutsaktı, oradan ayrılamıyordu.

Mantık: Peki geri döndüğünde neden o kadar sağlıklı ve mutlu görünüyordu?

İnkar: Her neyse, o zaman gittiği yere gitmiyor artık. Zaten orası, şey, çok uzaktı.

Mantık: Ama burada yemek yemiyor. Başka bir yerde yediği anlamına gelmez mi bu? Tanıdığı bir yerde? GPS'in kaydettiği bir yerde?

İnkar: Hayır.

Benim de kendi anormalliklerim, pembe çizgili umutlarım, kırgınlıklarım ve varsayımlarım olduğu ortaya çıkmaya başlıyordu. Kimse beni suçlayamazdı. Birlikte on üç yıl geçirmiştik! Güzel yıllardı, en azından ben öyle zannediyordum. Okşamayı, fırçalamayı, temiz suyu, kanepede bir köşeyi, yatakta bir yeri, kalbimden bir parçayı da içeren on üç yıllık bakım bir anda öksüz kalmıştı. Böbrek sağlığı, parlak tüyler, güçlü tırnaklar, kilo kontrolü, idrar yollarının korunması, beyaz dişler, ıslak bir burun, dik kulaklar ve düz bir kuyruk vadeden on üç yıllık mama artık yenilip yutulmaz hale gelmişti. On üç yıllık sevgi hiçe sayılmıştı.

Neden?

Belki Tibby de Ernest Shackleton gibi dünyayı keşfetmeye karar vermişti. Shackleton'ın maceralarının, buza diktiği bayrağın, şövalyelik andının, şöhretinin, zaferlerinin, yazılan çeşitli biyografilerinin ve bir yığın filminin kedicik versiyonu yok muydu?

Aşacak kıtalar, tırmanacak dağlar, ve bütün zorluklara rağmen, sonunda Tibby’nin koca kafasının güçlü, kendinden hoşnut ve muzaffer görüneceği bir şeref listesi yok muydu?

Veya belki de Tibby vadesi çoktan dolmuş bir *rumspringa* dönemi için kedicik tohumlarını ekmekle meşguldü. Tıpkı Amish bir yeniyetme gibi, başka hayatlar aramak için kendisini uçsuz bucaksız dünyaya atmış, ama kâfirce günahların zannettiği kadar eğlenceli olmadığını fark edip sonunda eve dönmüştü.

Yoksa bu ruhani bir yolculuk muydu? Tibby, gençlik günlerinin çok gerilerde kaldığı ama hayatın anlamını hâlâ bulamadığı

gerçeğiyle yüzleşen bir kediydi. Kedicik gezintisinin sebebi de buydu.

Uyukluyor, rüyayla gerçek arasında geziniyordum ki kahramanımız birkaç saat sonra geri döndü. Silkinip uyandım ve kamerayı şevkle Tibby’nin tasmasından çıkardım.

İşte gördüğüm:

Suçlu!

“Suçlu!” diye haykırdım, Wendy koşarak yanıma geldi; omzumun üstünden baktı.

“Bu benim,” dedi.

Geri kalan fotoğraflar da aynı derecede işe yaramazdı. Görünüşe göre Tibby, arka bahçeye bırakıldıktan sonra kameradaki dijital alan bitene kadar orada kalmaya karar vermişti.

Bankın-altındaki-kedicik pozları vardı.

Gökyüzüne-bakan-kedicik pozları vardı.

Camlı-kapımızda-görüntüsü-yansıyan kedicik pozları da vardı.

Ama gerçek bir ipucu yoktu. Tibby Güney Kutbu'na, Lancaster'ın pis sokaklarına, Pennsylvania'ya veya şehir dışına gitmiş olabilirdi. Henüz herhangi bir kanıt yoktu.

Her fotoğrafta, Tibby'nin bıyıkları kadrajdaydı.

Wendy, "Çok şeker bıyıkları var," dedi.

2 Bu karara aşağıdaki bilimsel yolla eriştik:

Wendy: Deneyi berbat etmediğimize emin misin?

Caroline: Hayır, değilim. Ama kamera çalışıyor. Onu kışkışlar mısın? Ama sanki kışkışlamıyormuşsun gibi yap.

Bunu birtakım zayıf kışkışlama sesleri takip etti.

Wendy: Kıpırdamıyor. Kucağıma alacağım.

Caroline: Tamam.

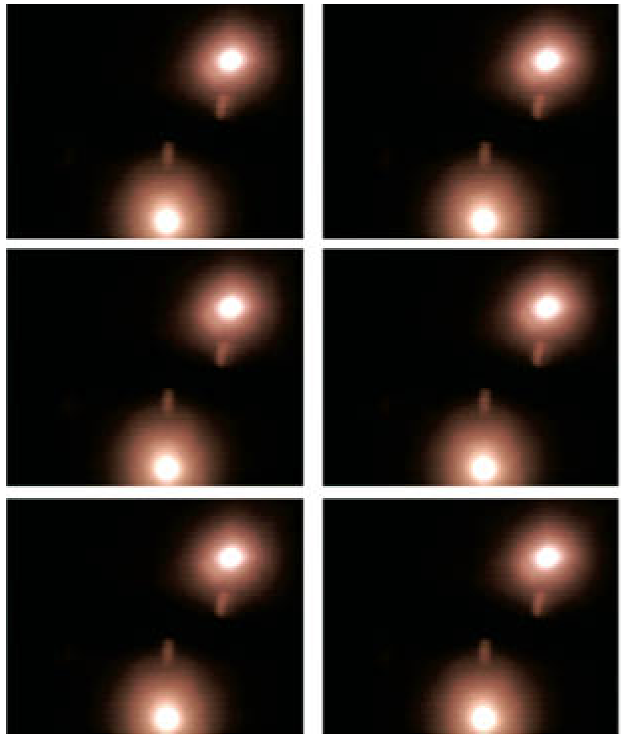
8

Kameranın zaman aralığını yeniden programlamaya karar verdik. Makine yine yüz fotoğraf çekecekti, ama bu defa beşer dakika arayla yapacaktı bunu. Böylece Tibby'nin gününün sekiz buçuk saatini kayıt etmiş olacaktık. O zaman gizli hayatından görüntüleri mutlaka yakalardık.

"Kameranın zamanını yeniden programlamaya karar verdik," derken, aslında "talimatları anlamak için debelendik ve pozlar arasındaki süreyi uzattığımızı umuyoruz" demek istiyorum. Makine, o kadar küçük ve sade görünüşlü bir şey için aşırı karışıktı. "Karışıktı" derken de "bizim gibi teknolojiden anlamayan saftiriklere dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdi" demek istiyorum.

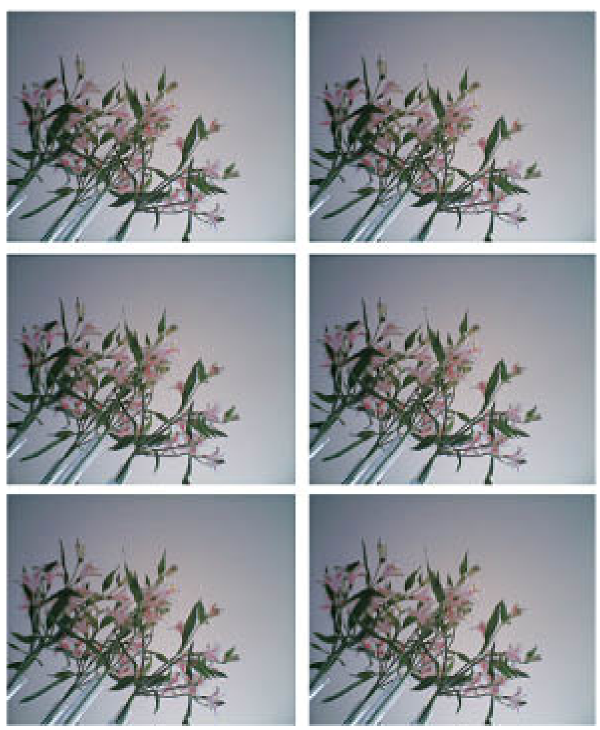
Üreticiyle temasa geçtim. Adam Alman'dı, bu cihazları kendisi elle üretiyordu ve yardım etmeye de istekliydi. Ama dil engeli benim yetersizliğimle birleşince, çok çaba harcadıysak da az bir mesafe kaydedebildik. Nihayet Wendy ile ben, bu umutsuzluk ve umut kavşağında çoğu insanın yapacağını yaptık. Salladık.

Yeni fotoğrafları, mal almış bir uyuşturucu müptelasının hevesiyle indirdim bilgisayara. Ama işte size onlardan birkaç örnek:

Evet, fotoğrafların yarısı tavandaki lambaları gösteriyordu. Bizim tavanımızdaki lambaları.

Geri kalanların da farkı yoktu:

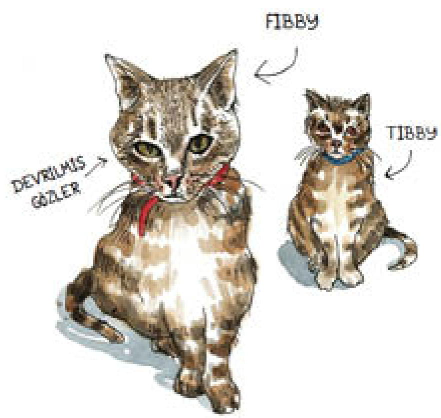
Bunu takip eden denemeler de iç açıcı değildi. Bir defasında çerçeveli bir resmin kesintisiz kaydı vardı. Resim, kanepede uzanan birinin göz hizasında asılıydı. Fotoğraflara bakarken bir kediciğin horlamalarını duyar gibi oluyordum. Onların ardından merdivenimizin çarpık bir görüntüsü belirince umutlarım arttı. Tibby hareket halindeydi. Ama bir dizi sanatsal fotoğrafla daha karşılaşınca bu umutlar yerle bir oldu: Üst üste yeşil bulanıklıklar. Misafir odasındaki yeşil döşemeli keyif koltuğunda yatan bir kameranın vizöründen görünenlerdi bunlar.

Wendy bütün fotoğrafları gözlerini kısarak inceledi, başını salladı ve sonunda değerli bilgiler elde etmiş olduğumuzu vurguladı.

“Ne bilgisi?” diye somurttum.

“Tibby çok uyuyor.”

O esnada, Fibby de bizi meşum bakışlarla seyrediyordu. Tibby’nin üstüne titreniyordu. Bu durum ona ayrılan insan-ilgisi-süresini azaltmamıştı, ama Fibby olanlardan yine de hoşlanmamıştı.

Fibby’yi seviyordum ama onun ne mal olduğunu da biliyordum. Ortaokulda şişman çocuklarla sivilceli oğlanları dışlayan, yüksek sesle insanların dedikodusunu yapan, bacak desteği takan ve belli olmayan bir hastalıktan mustarip olan çocuğa pis pis sırıtan, kötü dedikodular yayan, diğerlerine de aynısını yapmaları talimatını veren, öğle yemeği paralarını çalan, annesiyle babasının işi hakkında yalan söyleyen ve bütün bunlara rağmen bütün sınıf

arkadaşlarınca sevilen ve imrenilen büyüleyici, akıllı, ilgi bekleyen kız çocuğuydu.

Tibby ise şişe dibi gözlüklü, kitapları her gün çamurlara yuvarlanan çocuktu. Fibby onunla arkadaşlık edecek değildi. Acaba birbirlerini hiç ikizlerin birbirlerini sevmesi gerektiği gibi sevmişler miydi? Anlamak zordu.

Ama.

Oturma odasına girip ikisini birden kanepenin üstünde yakaladığım olmuştu. Geldiğimi duyunca, başlarını aynı anda bana çevirir ve birbirinin tıpkısı ifadelerle bakarlardı. Yanı başlarında martini kadehleri, briç masasında toplanmış yetişkinlerin, küçük bir çocuğun aniden ortaya çıkıp gözlerini ovalayarak kabus gördüğünü, uyuyamadığını, bir şeyler yemek istediğini söylemesi üzerine sokağın aşağısındaki sürtük hakkındaki dedikodularına ara vermeleri gibi. Neşe, ketumluk, komplocu bir kendini beğenmişlik, bu duyguların hepsi kedilerimin yüzünde belirir gibi olurdu. Etrafımdaki kedicik dünyasını doğru olarak okuyamadığım ve en azından nazik bir şekilde katakulliye getirildiğim duygusu tarafından ele geçirilmiş olarak zınk diye dururdum. Ama bir saniye sonra, Fibby ayaklanır, gerinir ve beni karşılamaya koşardı. Tibby'ye uyarı dolu bir bakış atardı, Tibby de itirazlarıma rağmen tabanları yağlardı. Sonra Fibby kucağıma tırmanır, şişko gövdesini virgül şeklinde büker ve sevgiyle bana bakardı. İki kulağını da periskop gibi öne doğru uzatır, başını yana eğer, ve sonunda gözkapaklarını pencereden aşağı düşen mendiller gibi kapatır ve böylece kalleş planını tamamlamış olurdu. Fibby o anda bütün şüphelerimi ustalıkla eritir, geriye yalnızca yüreğimin pembe, kıpır kıpır kütlesini ve yüzümde büyülenmiş, budalaca, kedi delisi bakışlar bırakırdı.

Birkaç defa daha dijital fotoğraf indirdikten ve üreticiyle birkaç defa daha e-postayla yazıştıktan sonra, nihayet hatamı kabullenerek pes ettim. Kamerayı Tibby'nin boynundan çıkardım. Cihaz bize herhangi bir cevap sunmuyordu. Yine de soru olduğu gibi duruyordu: Tibby yemek yemek için nereye gidiyordu?

Tibby hiçbir zaman hayatı yemek etrafında dönen bir hayvan olmamıştı. Ama burası San Francisco'ydu, durmadan yiyecek züppeleri türerdi. Ucuz Meksika dürümlerine birdenbire dudak bükülür; tabağınızdaki çırpılan, doğranan, alevle yakılan ya da Dali benzeri bir çalışmayla anıt şeklinde üst üste yığılan acayip lezzetler göklere çıkarılırdı. Belki Tibby de böyle bir şey yaşamış, dolaşmaya çıktığı sırada içindeki gurmeyle karşılaşmıştı.

Böylece kilo kontrolü sağlayan, tüyleri parlatan, dişleri beyazlatan, kuyruğu düzleştiren mamayı ortadan kaldırdım. Pırıl pırıl, temiz bir kaseyi tombul karidesler, alev alev turuncu havuçlar ve çarpıcı aromalarla dolu kaşık kaşık yepyeni mamayla doldurdum. Sonra ışıkları kıstım, yumuşak bir müzik koydum ve akşam yemeğinin hazır olduğunu cıvıldayarak ilan ettim. Hayır, Tibby'nin kimi ziyaret ettiğini bilmiyordum ama o sarışın bombanın hakkından gelmeye kararlıydım, hem de onun yöntemleriyle.

YİYECEK	TÜKETİM
A. SU	ASGARİ. SUYU GÖRÜNCE İNCE YÜKSEK SESLE MIYAVLADI, PATİSİYLE ORAYA BURAYA DAMLALAR SAÇTI, EVDE HER YERDE SU KOVALADI
B. KURU MAMA (ORGANİK, $ $)	HİÇ
C. KURU MAMA (RENKLİ, UCUZ)	HİÇ
D. EN SEVDİĞİ YAŞ MAMA	HİÇ
E. TON BALIĞI	ASGARİ
F. KEDİNANESİ	HİÇ
G. EEN SEVDİĞİ LEZZETLER	HİÇ

Tibby burun kıvırdı.

Sorun değil. Başka bir konserve açtım. Kendi suyunda pişmiş bembeyaz ördek eti, parlak mor patlıcan. Bir kez daha cıvıldadım ama Tibby yine dudak büktü. Yine. Ve yine.

Her reddedilişte, “Hiç sorun değil,” diye şakıyordum. “Başka bir lezzet geliyor !”

Günlerce devam ettim buna. Kaseyi temizliyor ve başka bir şeyle dolduruyordum. Sonunda yanaklarım gülümsemekten uyuştu, sesim sahte neşeden kısıldı ve mutfak önlüğüm eskidi. Nihayet mağlubiyeti kabul ettim; kase yeniden kiloyu kontrol altında tutan, tüyleri parlatan, dişleri beyazlatan, kulakları dikleştirip kuyruğu düzleştiren mamayla dolduruldu.

GPS de yeniden kullanıma girdi. Yeni bir takip tekniği bulana kadar elimizde yalnızca o vardı. Ama son harita da bütün mahalleye yayılmış, şifresi çözülemez bir çizgi yumağı halindeydi. Tıkanıp

kalmıştım. Kamera işe yaramıyor, herhangi bir ipucu vermiyordu. GPS’ten gelen bilgiler de anlaşılmazdı.

“Çok fazla bilgi var ama anlamanın yolu yok,” diye sızlandım Wendy’ye. “Ulusal Güvenlik gibiyiz.”

Wendy, “Bir adım ilerledik,” dedi.

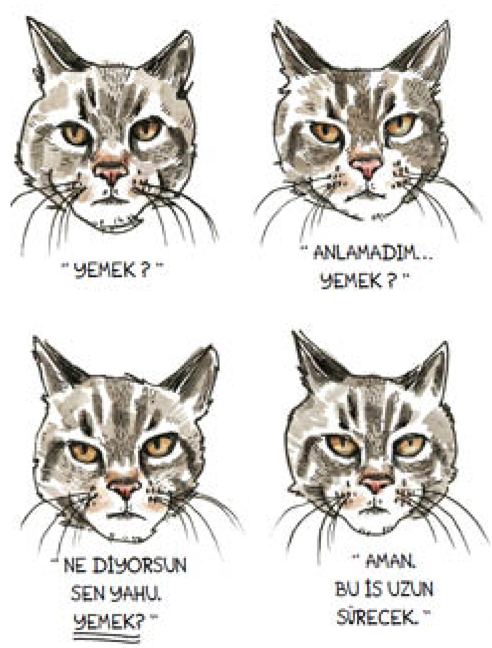
“Ne!?” diye bağırdım.

“Moralin düzelmişe benziyor.”

Doğruydu. İyileşiyordum. Bileğim kağnı hızıyla iyileşiyor olabilirdi, ama gözümde bir ışıltı, yüreğimde bir amaç vardı. Evet, ışıltı manyakça, amaç da saplantılıydı, ama yine de ağır ağır –kesinlikle- yaşama dönüyordum.

Böyle bir ruh halindeydim, ben de etkili bir şey yapmam gerektiğine karar verdim.

Kedice konuşmayı öğrenmenin vakti gelmişti.

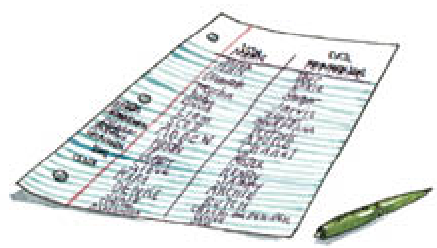

9

Hayvanlarla iletişim kursuna sadece birkaç kişinin gideceğini zannedebilirsiniz. Dört ya da beş kişi, hadi en fazla on.

Eh, yanılıyorsunuz.

Kaliforniya Marin County'deki büyük üniversite amfisinde, dersin başlamasını elli kişi hevesle bekliyordu.

Salon, akıtılan salyaların, kıpırdanan gövdelerin ve şıngırdayan metallerin sesiyle cıvıl cıvıldı. Bunun sebebi de otuz katılımcının asıl, canlı köpeklerini yanlarında getirmiş olmasıydı. Bu seslere kağıt hışırtıları karışıyordu; çünkü köpeksiz olanlarımız hayvanlarımızın ince kağıtlara basılmış fotoğraflarını sımsıkı tutuyorduk. Kucağımda, kocaman, ıslak uzaylı gözleri kısmen buruşmuş bir kafadan dışarı bakan iki boyutlu bir Tibby yatıyordu. Yanımda, hantal, siyah bir ternöv burnunu çekti, üzgün gözlerle bana baktı, sonra da yere uzandı.

Biliyorum, diye ona anlatmaya çalıştım. *Aptal insanlar.*

O gün sınıfa iki farklı yönümü getirmiştim. Şüpheci tarafım salondaki insanları saydı ve eğitmenin kazandığı parayı hesapladı. Hevesli tarafımsa Tibby'nin fotoğrafına bakarak ona, "Bu gece seninle biraz sohbet edeceğiz," dedi.

Eğitmen bilim insanıydı. Hayvanlarla konuşma konusuna bilimsel olarak yaklaştığını söyledi. Bilimsel olarak, insan-hayvan

iletişiminin herkesin haydi haydi becerebileceği bir şey olduğu sonucuna varmıştı.

“Bir hayvanla konuşmak için yalnızca sevgiyle niyet etmek ve bunu takip eden düşünceler gerekir,” dedi.

“Düşünceler en güçlü hallerinde resim biçiminde olur,” dedi.

“İletişime açık olmak ket vurulmamış bir zihin gerektirir,” dedi. “İşiniz filtrelemek değil; fark edip kayıt altına almak.”

“Aklınıza gelen ilk şey muhtemelen hayvanın ilettiği bir şeydir,” dedi.

“Bunu yapabilmek için, deli olduğumu düşündüğünüz gerçeğini bir tarafa bırakmanız gerekiyor,” dedi.

Sonra sorumuz olup olmadığını sordu. (Şüpheci, Hevesli’ye ağzının içinden “Deli misin?” diye sorup acımasızca güldü.) Evet, aslında sorusu olanlar vardı. Genç bir kadın elini kaldırdı. Kedisi kısa bir süre önce ölmüştü. Acaba onunla nasıl konuşabilirdi?

Eğitmen başını anlayışla sallayarak, “Ona bütün sorularınızı geçmiş zamanda sorun,” dedi.

Başka biri çakallarla konuşmakla ilgili bir şey sordu. Bir diğeri, kedisiyle köpeğinin birbirleriyle konuşup konuşamadığını öğrenmek istedi.

Eğitmen sonra yakınında duran bir beagle’ın üzerine eğildi, köpeği yerden kaptı ve bebek gibi kollarında tuttu. Hayvanın mahzun gözleri, kırçıllaşmaya başlamış bir burnu ve pes etmiş bir hali vardı. Eğitmen, kucağındakinin kendi köpeği olduğunu ve onunla konuşacağımızı söyledi; hepimiz öne doğru eğildik ki tek bir düşünce resmini bile kaçırmayalım.

Bundan sonra olanlar şöyle: Eğitmen beagle’a sevgi dalgaları gönderdi ve ona sorular sormak için izin istedi. Köpeğe bize kendisinden bahsetmesini söyledi. Yani kadının söylediğine göre, olanlar bunlardı. Benim oturduğum yerden, eğitmen yalnızca köpeğine gözlerini dikmiş bakıyor gibi görünüyordu. Çaktırmadan hayvanda pire arıyor bile olabilirdi.

Beagle’ın ilettiği bilgileri alacak ve not edecektik. Köpek dostumuzdan gelecek sözcükleri beklediğimiz sırada eğitmen,

“Zihninizin sınırlarını kaldırın,” diye hatırlattı. “Unutmayın,” dedi. “Aklınıza gelen ilk şey muhtemelen ondan olacaktır.”

“Mahzun göz, yaşlı, halı, kuşkonmaz, brüksel lahanası, kırmızı ceket,” yazdım.

Bu ne demekti? Hiçbir fikrim yoktu. Bir gece önce kuşkonmazla brüksel lahanası pişirdiğimizi biliyordum. O gün giymeyi düşündüğüm kırmızı bir ceketim vardı. Evde de halılarımız. Aklıma gelenler beagle’ın gönderdiği bilgiler değil kendi hayatıma ilişkin şeyler olabilir miydi? Evet. O nedenle de eğitmen listemizi yüksek sesle okumamızı söylediğinde akıllılık edip çenemi tuttum.

İşte söylenenlerden bazıları:

Yemeği seviyor!
Dışarı çıkmayı seviyor!
Köpekleri seviyor!
Baş aşağı tutulmayı sevmiyor!

Eğitmen gözle görülür biçimde heyecanlandı.

Verandada takılıyor!
Çimenlikte takılıyor!
Başka köpeklerle oynuyor!

Eğitmen mutlulukla ellerini çırptı.

“HARİKAYDI!” dedi. “Her şey tam isabet.”

Şüpheci kendi kendine, “Gerçekten mi?” diye sordu. Yakınlarda, küçük, beyaz bir köpek aşağı yukarı dolanıyor, minicik pembe burnunu oraya buraya sürtüyordu. Üstündeki süveterin göğsünde pırıltılı harflerle “ŞIMARIK” yazılıydı. Şüpheci elini kaldırmaya çalıştı, bütün bunların, şey, köpeklerin hepsinin gösterdiği davranışlar olduğunu belirtecekti. Ama Hevesli ona oyunbozanlık etmemesini söyledi; Şüpheci de somurtarak suskun kaldı.

Artık kendi hayvanımızla konuşmamızın vakti gelmişti. Tibby’nin kucağımdaki iki boyutlu yüzüne baktım. Niyet ettim. Zihnimi açtım. Sevgi dalgaları gönderdim. Kendi kendime, cevapların çabucak ve kesinlikle geleceğini, büyük ihtimalle de çok tuhaf olacağını

söyledim. Benim işim fark edip kayıt altına almak, diye düşündüm. Sonunda da sordum: Konuşabilir miyiz?

Bir süre Tibby yalnızca bana baktı. Kağıdın katlandığı kısımda, tek gözünün üstünde beyaz bir kırışıklık vardı.

Birdenbire beynime düşünceler akmaya başladı.

Tibby, “Wendy hep bizimle mi kalacak?” diye sordu. “Rahat koltuklardan bir tane daha alacak mıyız? Sakinleşecek misin?”

Bir düşünce resmiyle, “Kaygılı görünüyorsun. Gelecek konusunda. Geçmiş konusunda. Geçmişle gelecek neden bu kadar önemli ki?”

“Şey, bilemiyorum,” dedim. “İnsanların kaygılandıkları şeyler bunlar.”

Tibby, “Eh, insanlar epeyce salak,” diye cevap verdi.

ALINDIM diye bir düşünce resmi ekleyerek, “Hey,” dedim. “Bu insan on üç yıldır sana bakıyor ve seni besliyor.”

Tibby bunu duymazdan geldi. Cevap vermek yerine, “Ee, bu yaralar ne olacak?” diye sorduğunu duydum. “İyileşecek mi?”

İlgilenmesi içime dokunmuştu. “Biliyorsam ne olayım,” dedim.

Sessizlik.

“Hey, sınıf toparlanıyor. Artık gitmem gerek,” diye açıkladım.

Tibby, “Siz insanlar yok musunuz? Her zaman aceleniz var,” dedi. “Biliyor musun, bu yaralanma başına gelen en iyi şey olabilir.”

“Gerçekten mi?” diye sordum, ama Tibby çoktan gitmişti.

Eğitmen sınıfa, “Harika iş çıkardınız! Büyük bir başarı,” dedi, ama ben o kadar emin değildim. Gerçekten Tibby ile mi konuşmuştum, yoksa kendi kendimle mi?

O gece, gündüz öğrendiğim her şeyi devreye sokmaya çalışarak Tibby’nin gözlerinin içine baktım. Gözlerimi ona diktim. O da dik dik bana baktı.

Hiçbir şey olmadı.

Sonunda oyunumuzdan sıkılan Tibby başını patilerine dayayıp uykuya daldı.

10

Bu arada Tibby’nin kız kardeşi Fibby bizimle her zaman konuşuyordu. İşte size miyavlamalarının tahmini bir tercümesi:

KEDİCE	TÜRKÇE
MİYAV	MERHABA
MİYAV	UYAN. UYAN. UYAN. UYAN. UYAN. UYAN. UYAN. UYAN. UYAN.
MİYAV	SANA BİR HEDİYEM VAR. BÜTÜN HALIYA KAN AKITTIĞI İÇİN ÖZÜR DİLERİM.
MİYAV	EH, NE YAPAYIM. SENİN BARDAĞINDAKİ SUYUN TADI DAHA GÜZEL.
MİYAV	O KADAR ÇİKOLATAYI NİYE YİYORSUN?
MİYAV	BANYO KAPISININ KAPALI. SENİN DE İÇERİDE OLDUĞUNU BİLİYORUM. İYİ AMA NİYE?
MİYAV	MÜKEMMEL DEĞİLSİN AMA SENİ YİNE DE SEVİYORUM.

Yine de duymam gereken en önemli haberi kaçırdım.

HASTAYIM.

Bir gün önce Fibby’nin rahatsız bir hali vardı. Ama onu okşadığımızda mırladı, verdiklerimizi yedi ve kedicik gözlerini kırpıştırdı. Her şey yolunda, dedim Wendy’ye. Hafta sonu için planlar yaptık.

Güzel, güneşli bir öğleden sonraydı. Keyfini sürmek için evden çıktık.Kısa bir gezinti! Wendy haklıydı, daha iyiydim.

O akşam eve döndüğümüzde, Fibby’yi hiçbir yerde bulamadık.

“Fibby?” diye seslendi Wendy. “Fibby?”

Kedicik patilerinin sesine kulak kabarttık.

Sessizlik.

Koltuk değneklerime dayanarak merdivenleri çıktım. Fibby yatağın en sevdiği noktasında değildi. Halının en sevdiği noktasında değildi. En sevdiği sandalyenin üstünde de yoktu. Onun yerine Tibby'yi buldum, çalışma odasının ortasında oturuyordu. Bakışlarındaki bir şey midemin büzülmesine sebep oldu.

"Fibby, Fibby," diye seslenmeye başladım, başlangıçta sakindim ama sesime gitgide artan bir telaş eklendi. Banyo paspasının üstünde bir idrar gölcüğü vardı.

Fibby'yi sonunda dolaplardan birinin arkasında bulduk. Önce başı, sonra da iki ön bacağı göründü; biraz ortaya çıktı, sonra yere yığıldı.

Koltuk değneklerimi bırakıp dizlerimin üstüne çökerek, "Hayır, olamaz," dedim. "Hayır, hayır, hayır."

Fibby'yi karnımın üstüne çektim; kedim dengesini bulamadan sallandı.

"Fibby!" diye haykırdım odaklarını kaybetmiş gözlerine. "Fibby!"

Wendy sendeleyerek veterineri aramaya gitti.

Arabaya atlayıp geceleri açık olan acile gittik. Çok Hasta tabelasının arkasında saatlerce beklemeye hazırlanmıştım, ama hekimin asistanı kedi taşıma kutusuna bir göz attı, kaşlarını çattı ve kutuyu çabucak arka odaya taşıdı. Kısa bir süre sonra veteriner dışarı çıktı, asistanı da peşindeydi.

"Karında büyük bir kitle" sözlerini duydum. "Çok ama çok hasta," dediklerini işittim. Bizi bir muayene odasına soktular. Sanki tehlikeliymişiz gibi alçak sesle konuşuyorlardı.

Wendy'ye, "Anlamıyorum," deyip duruyordum. Fibby'nin karnında bir tümör benden habersiz nasıl büyürdü ki? Bu kadar önemli ve bu kadar kötü bir şeyi nasıl gözden kaçırmıştım?

Veteriner, "Çok kanaması var," dedikten sonra seçenekleri sıraladı. Hiçbiri olumlu değildi. Keskin nişancıların nerelere yerleştirileceği talimatını veren bir Gizli Servis ajanı gibi, alçak sesle ağır ağır konuşuyordu. Ses tonu, keskin nişancıların kötü ama gerekli

olduğunu söylüyordu. Ağlıyor olmama tepki göstermedi. “Üstelik bütün bunlar işe yaramayabilir de,” dedi.

Yüzüme bastırdığım kağıt mendilin altından, “Acı çekmesini istemiyorum,” dedim. “Sizin kediniz olsa ne yapardınız?”

Aslında, “Aj çikmiziniztimyim. Sizzzn kidnzlsa neypırdnzz?” dedim, ama veterinerler ömür törpüsü hıçkırıkları anadile tercüme etme konusunda tecrübelidir.

“Uyuturdum,” dedi.

Uyutmak mı? Yanlış duymuştum mutlaka. Bebeği uyutursunuz, hoşlanmadığınız birini uyutup ondan kurtulursunuz ama onlar uyandırılabilir. Fibby uyutulursa sonsuza kadar gidecekti.

Fibby kafesinde gevşek bir şekilde yatıyordu. Gözbebekleri büyümüştü. Aldığı her nefesle inliyordu. Sevgi sözleri söyledik, fısıldadık, hafif dokunuşlarla yüzünü okşadık. Uyutmak mı? Barınaktan dün gelmiş gibiydi. Daha dün, avucuma sığabilecek bir tüy yumağıyla kulaklardan ibaretti.

Ne yapmam gerektiğini söyle bana mesajını ona iletmeye çalıştım. Fibby ne yapmak istiyorsa, onun için en iyisi neyse onu yapmak istiyordum. İnsanlar açısından bu ikisi farklı şeylerdir, ama hayvanlarda genellikle aynı kapıya çıkarlar.

Fibby’nin inlemeleri sürdü. Başımı ellerimin arasına aldım, derin derin içimi çektim.

“Uyutun,” dedim.

Wendy, Fibby’yi küçük bir odaya taşıdı. Işıkları söndürdüm. Wendy onu dikkatle kollarımın arasına bıraktı. Öyle hafifti ki. Nasıl

bu kadar hafiflemişti?

Veteriner fincanıma kahve koyuyormuş gibi, “Bana ne zaman olacağını söylersiniz,” dedi. Ağlıyor, öne arkaya sallanıyordum, göğsüme bastırdığım kediciğe sımsıkı sarılmıştım. Daha fazla zaman istiyordum, ama belli ki Fibby çok acı çekiyordu.

Ne zaman? Başımı tavana doğru kaldırıp, “Asla!” diye haykırmak istiyordum.

Onun yerine, “Şimdi,” dedim.

Fibby hemen öldü. İlaçlar o kadar etkili ki.

Wendy, “O gitti,” dedi; Fibby’nin gevşek vücudunu kollarımdan aldı.

Şaşkın şaşkın, “Nereye?” diye sordum. “Nereye gitti?”

Daha iki gün önce, kafasıyla Wendy’nin kolunu dürterek ilgi istemişti. Bir gün önce çenesini gıdıkladığımda, tıraş olan yaşlı bir adam gibi yüzünü buruşturmuştu. Bir önceki gece tonbalığı ziyafeti çekmişti.

Bir dakika. Tasmasına kamerayı ve GPS cihazını takabiliriz.

Bir dakika. Lütfen durun.

Ama Fibby gitmişti ve takip edemezdik.

11

Birlikte geçirdiğimiz on üç yıl boyunca, Tibby eve döndüğümde beni bir kez bile karşılamamıştı. Oysa o gece sahanlıkta, merdivenin en üst basamağının yakınlarında oturuyordu. Kedilerin yüzlerinde fazla kas olmadığını söylüyorlar, ağlayan bir *Homo sapien*'den daha metanetli görünmelerinin sebebi de bu. Ancak Tibby'nin uzaylı gözlerinin bebekleri irileşmişti. Kuyruğu gevşekçe yerde yatıyordu. Sıçramaya hazırlanan bir balet gibi, iki ön patisi biri hafifçe diğerinin önüne gelecek şekilde bitiştirilmişti; sırtındaki tüyler de kabarmıştı. Yüz kaslarına ihtiyacı yoktu, bir soru sorduğu çok açıktı.

Fibby nerede? İkizim nerede?

Koltuk değneklerime dayandım, o da gözlerini dikip bana baktı. Yanaklarımı kurularken, akan burnumu koluma gömerken de bakmayı sürdürdü. Wendy yanımda belirince ona da baktı. Sonra birdenbire ayağa kalkıp çalışma odasına gitti. Birkaç saniye sonra çıktı, bize bir bakış atıp misafir odasına yollandı. Orada, köşeleri ve sandalyelerin altını yokladı. Bütün boşlukları kontrol ettikten sonra yeniden ortaya çıktı. Oturdu. Derin bir Pavarotti miyavlaması koyverdi, sesi o kadar yüksek ve acılıydı ki Wendy de ben de irkildik.

Wendy, "O gitti," dedi Tibby'ye.

Ama Tibby başka bir odayı aramak üzere ayaklandı.

Tibby günlerce Fibby'yi aradı. Bunu biliyoruz, çünkü GPS cihazı tasmasında takılı kalmıştı. Pembe çizgiler artık kedice bir matemin hikayesini anlatıyordu.

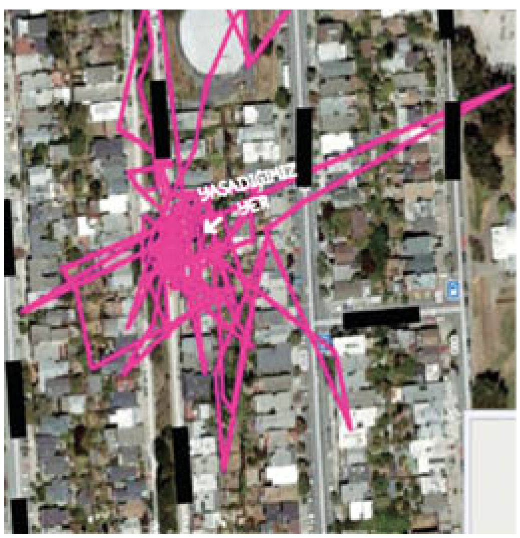
Önce evi ve çevresini aradı, izleri arka bahçede, oturma odasında ve üst katta daireler halinde çizgiler çiziyordu.

iNKAR[3]

Arayışı gitgide delice ve öfkeli bir hal aldı. Wendy’yi de beni de görmezden geliyor; başını eğmiş, kuyruğunu titreterek ve gözleri etrafta dört dönerek yürüyordu.

ÖFKE[4]

Derken haritalar ilerledikçe, çizgiler çökmeye başlayan bir karadeliği andırır biçimde içeri doğru yoğunlaştı. Tibby artık arka bahçede gezmiyordu. Araştırmalarını evle sınırlamıştı. Sonra daha az yürümeye, daha çok yatmaya başladı.

PAZARLIK[5]

Çizgiler birbiriyle çakışan üçgenler halini aldı. Tibby sanki enerjisini yitiriyor ve yavaş yavaş gerçeği anlıyordu: Fibby bulabileceği bir yerde değildi.

Nihayet on üçüncü haritada çizgiler hepten kesildi. Tibby artık hareket etmiyordu. On saatlik o dönem boyunca izleri yalnızca hüzünlü bir ikizkenar yamuktan ibaretti.

DEPRESYON[6]

O sırada, insanların durumu da çok parlak değildi. Göğsümde Fibby biçimli bir oyuk vardı. Kanepeye uzanıyor, sonra Fibby'nin başını boynuma dayadığından emin bir halde sıçrayarak uyanıyordum. Ama Fibby yoktu. Yalnızca hayalet gölgesi, geride bıraktığı ağırlığı ve sıcaklığı, iz halinde anısı vardı.

Bizi terk eden kedi yanımdaydı; bizden ayrılmayan kediyse sonsuza kadar gitmişti.

Fibby'nin külleri sade ahşap bir kutu içinde geldi. Wendy'ye, bununla yüzleşmeye hazır olduğumda onu arka bahçeye dökeceğimizi söyledim. Büyük ihtimalle hiçbir zaman hazır olmayacağımı dile getirmedim.[7]

Wendy sersem sersem ortada dolanıyordu. Hayatının büyük kısmını hayvanlara karşı kayıtsız geçirmişti. Ama şimdi gözlerini kuruluyor ve kendi kendine konuşuyordu.

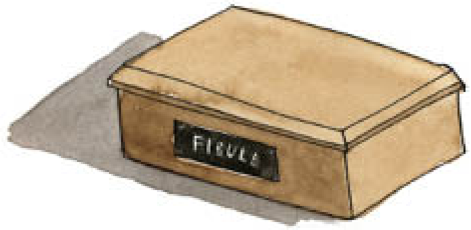
Havaya doğru, "Fibby'yi özlüyorum," dedi.

Evdeki sessizliğe, "Fibby'yi özlüyorum," diye fısıldadı.

Kolumu sımsıkı yakalayarak bana, "Fibby'yi özlüyorum," dedi. Gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "Sanki hayatımızdaki bir kedicik ışığı söndü."

"*Kedi* ışığı mı demek istemiştin?" diye sordum.

"Hayır," diye çekti burnunu. "*Kedicik* ışığı."

3 İnkâr, Elizabeth Kübler-Ross’un acının beş aşaması olarak adlandırılan modelinin ilk aşamasıdır. Bu aşamada, matem tutan kişi korkunç habere inanmayı reddeder.

4 Bu aşamada, duygusal açıdan sarsıntı geçiren kişi kendisine ya da başkalarına, özellikle de yakınlarına karşı öfke hissedebilir.

5 Pazarlık aşaması Tibby için kesin sınırlarla belirlenmemişti, gerçi kedimin evden fazla uzaklaşmamasıyla ifade edilmiş olabilir. “İkizimi geri alırsam, bir daha başımı alıp gitmeyeceğime söz veririm.”

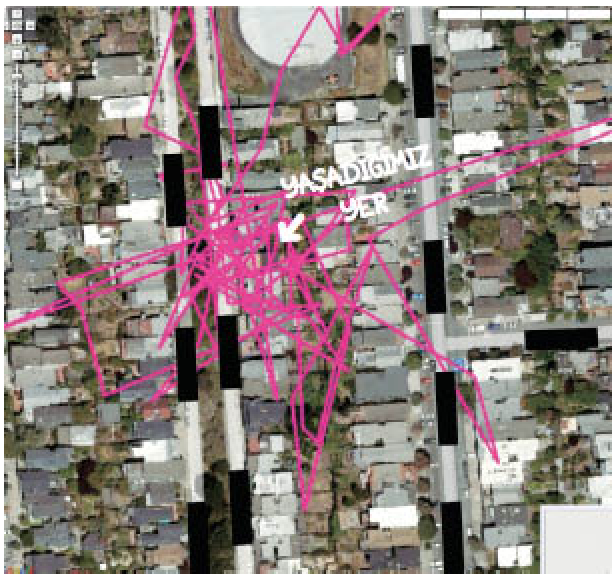
6 Tibby vazgeçmişti.

7 Babam San Francisco’ya taşındığında, yakılmış hayvanlarının külleri de çeşitli dekoratif kutular ve torbalar içinde onunla birlikte geldi. Bana onları uygun yerlere dökme, dağıtma işiyle ilgilenmeye vakit bulamadığını ama bunu en kısa sürede yapacağını söyledi. Öldüğünde, hâlâ açılmamış kutuları topladım; babamın küllerinin konduğu kutu da aralarındaydı. Hoşçakal Molly, Hoşçakal Divvy, Hoşçakal Twiggy, Hoşçakal Cleo, Hoşçakal Pru, Hoşçakal Itty Bitty Kitty, Hoşçakal Baba. Elimi ipeksi kalıntılara daldırdım ve babamın yapmayı yüreğinin götürmediği şeyi onun için yaptım, külleri öksürerek dağıttım.

12

Haftalar geçti. Haritalar yavaş yavaş yeniden renklenmeye başladı. Pembe çizgiler daha geniş, daha kalın bir şekilde, EKG grafiği gibi inip çıkarak yeniden belirdi.

KABULLENME[8]

Pek bir heves göstermeden Wendy'ye, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. Bu araştırmaya devam edecek miydik? Fibby'nin ölümüyle içimizden bir şeyler eksilmişti.

Öte yandan dikkatimi, kalbime kurşun gibi çökmüş ağırlıktan başka tarafa yönlendirecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Wendy, "Belki bir hayvan dedektifi buluruz," dedi. "Jim Carrey gibi."

Ciddi olamaz, diye düşündüm. Hayvan dedektifi mi? Öyle bir şey yoktu ki. Ama internete girdim ve ne görsem beğenirsiniz,

trilyonlarca hayvan dedektifi vardı.

Amerika'nın En Tanınmış Hayvan Dedektifi. Medyum Elektra, Hayvan Dedektifi. Kolluk Kuvvetleri Hayvan Dedektifi. Birleşik Devletler'in En İyi Kayıp Hayvan Dedektifi. Sanki dedektifler ortadan kaybolmuş gibi, talihsiz bir şekilde Kayıp Hayvan Dedektifleri ismini taşıyan bir grup bile vardı.

İnternetteki araştırmamı hevesle derinleştirdim. Hayvan dedektifleri konusunda bulduğum şeylerin bazıları şunlar:

- Haki rengi seviyorlar.
- FBI profil çıkarma tekniklerini kullanıyorlar.
- En etkin afiş büyüklüğünü ve asma yerini biliyorlar.
- El ilanı dağıtmanın en verimli yöntemini kullanıyorlar.

- Çoğu, hayvan dedektifliği konusundaki yeteneklerini gencecik yaşta fark etmiş.
- Çoğu iz sürme köpeği kullanıyor.
- Bazıları altıncı hislerine de başvuruyor.
- Bir-iki tanesi bilgisayar programlarından yararlanıyor.
- Sarkık kenarlı, yumuşak şapkalar takıyorlar.

FBI profil çıkarma tekniği nedir? Bu soruyu, duyuötesi algılama yeteneklerine rağmen geleneksel araştırma yöntemlerini de kullanan medyum bir hayvan dedektifine telefonda yönelttim. “Hayvanınızın kişiliği hakkızda zorular zoruyoruz, tıpkı polizlerin zuçluları ararken yaptığı gibi,” dedi. Ne olduğu anlaşılamayan aksanı gerçek de olabilirdi, sahte de.

“Yani kedi profili veritabanı mı var?” diye eşeledim.

“Hayır, hayır, tecrübelerimizi kullanıyoruz,” diye cevap verdi kadın. “Mezela zize geçmişte kedinizin kaybolduğunu zöyleyebilirim. Evin yolunu bulamamış. Kediler böyledir.”

“Kaybolmuşa benzemiyordu. Eve döndüğünde şişman ve mutluydu. Hâlâ oraya gidiyor gibi.”

“Evvet, evvet,” diye ısrar etti. “Çok kayıpmış.”

Başka bir hayvan dedektifine bir e-posta gönderip durumu açıkladım ve yardımını istedim. Kedi! Yaralanma! Kedi kayboldu! Umutsuzluk. Kedi döndü! Kedi takibi! Yardım? Hayvan dedektifi durumun tatsızlığını anlayamamış gibiydi. Kayıp kedim hakkında ekte gönderdiği formu doldurmamı ve para yollamamı istedi.

Yeniden açıklamaya giriştim. Kedim kayıp değildi, önceden kaybolmuştu. Ama hayvan dedektifi “önceden kaybolmuş” kelimeleri karşısında afallamıştı ya da belki isteğimi onaylamıyordu, ne de olsa bulacak gerçek kayıp kedileri vardı. İletişimi kestik.

Bir sonraki dedektif hiç cevap vermedi. Wendy, “Deli olduğunu düşünmüştür de ondan,” diye dalga geçti.

“Bir hayvan dedektifinin delilik konusunda söz hakkı olacağından pek emin değilim,” diye aksilendim.

Sonunda iz sürme köpekleri kullanan bir hayvan dedektifiyle temasa geçtim. Kadın, Tibby'nin eski kokusunun şimdiye kadar ortadan kalkmış olacağını söyledi. GPS cihazıyla devam edin, diye tavsiye etti. Tabii bunu gerçekten yapmak istiyorsanız.

Ben de topallayarak kütüphaneye gidip *Özel Dedektifin Sırları, ya da, Nasıl Kendi Özel Dedektifiniz Olacaksınız* isimli bir kitap ödünç aldım. Okudum, sonra da o ana kadar topladığım bilgileri kağıda döktüm:

- Tibby başka yerde yemek yiyor.
- Yemek yediği yer, kaybolduğunda yaşadığı yer.
- Söz konusu yer uzak, duyma menzilinin dışında. En az iki sokak, büyük ihtimalle de yirmi sokak ötede.

Wendy listeme baktı. Bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Bunların hiçbiri kanıtlanmadı," dedi.

"Buna mantıklı çıkarsama denir," diye burnumu çektim, dedektif kitabını gösterdim.

Wendy eliyle göstererek, "Eh, özellikle de şu," dedi. "Duyma menzilinin dışında, iki-muhtemelen-yirmi-sokak ötede bir yer. GPS, Tibby'nin yirmi sokak öteye gitmeye yaklaştığına dair bir şey bile göstermiyor."

"ONU HER GECE ÇAĞIRDIM," dedim sabırla. "Beni DUYSAYDI, eve gelirdi mutlaka. Yani, AĞLIYORDUM. Beni asla duymazdan gelmezdi, hele de beş hafta boyunca, üstelik AĞLARKEN. Bizim ON ÜÇ YILLIK bir ilişkimiz var. Yani. Dolayısıyla. Elbette." Sanki sınıfta kalmış da bunu ona ben söylemeye mecbur olduğum için üzgünmüşüm gibi bir ifadeyle baktım Wendy'ye.

Wendy bu mantıklı akıl yürütmelerim karşısında bir an için etkilenmiş göründü.

Söylenenleri işitebilecek mesafedeki silahlı insanlara karşı kullanılan ses tonuyla, "Peki," diye kabul etti nihayet. Sonra elini

omzuma koydu, gözlerime büyük bir hassasiyetle bakarak, “Belki bu işi ben devralsam daha iyi olacak,” dedi.

8 Tibby yeniden harekete geçmişti.

13

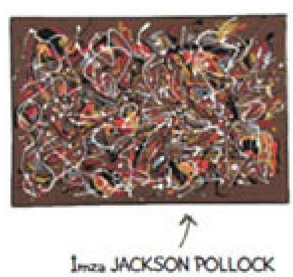
Wendy'nin işe el koyma vakti gelmişti. Medyumlar, kameralar, hayvan iletişim kursu, hayvan dedektifleri? Fikirlerim bizi yarı yolda bırakmıştı.

Wendy, "GPS haritalarına dönüyoruz," dedi. "Elimizde yirmi iki harita var. Cevap orada bir yerde."

"İyi de o haritalar karalamadan ibaret!" diye inledim.

Gerçekten de öyleydi. Çok fazla bilgi, şey, çok fazlaydı işte. Pembe çizgilerin hacmi ve geometrik yapısı, kanıttan ziyade soyut sanat eserlerini andırıyordu.

Wendy dizime hafifçe vurup, çizgilerin taşikardiyi gösteren bir EKG grafiği gibi zikzaklar çizdiği konusunda bana katıldığını belirtti. Evet, GPS sinyali binalardan, bitki örtüsünden ve Tibby'nin çenesinden sektiği için anormal çizgiler oluşturma eğilimindeydi. Evet, ne kadar dikkatli bakarsak bakalım bu noktada o karmakarışık izlerin başını sonunu bulmamız mümkün değildi.

"Ama başka bir yol var," dedi.

Beni bilgisayara götürüp, kavuşturulmuş kollarımı ve bükülmüş ağzımı dikkate almadan küçük bir çocukla ilgilenen uçuş görevlisi gibi sandalyeye yerleştirdi. Kendisi de yanıma oturdu. Klavyenin

tuşlarına vurdu. Ekran canlandı. Wendy ilk haritayı tıkladı; harita havai fişek gösterisi gibi açıldı, pembe çizgiler, yeşil ağaçlar ve gri caddeler dışarı doğru patlayarak ekranı teslim aldı. Wendy ikinci haritayı tıkladı, o da patlayarak açıldı. Sonra fareyi tıklatarak oradan oraya sürüklemeye koyuldu. Bir sirk eğitmeninin becerikli bilek hareketleriyle aslanları birbiri ardından alevli çemberlerden atlattı. Sonunda arkasına yaslandığında, ikinci haritadaki caddeler, ağaçlar ve evler kaybolmuştu ama izler yerli yerindeydi.

Wendy bu haritayı ilkinin üstüne koydu. Şimdi elimizde, mahallemizin sokaklarının üzerine yerleştirilmiş iki iz vardı.

Wendy aynı sihirli hareketleri üçüncü ve dördüncü haritayla; sonra da beşinci ve altıncıyla tekrarladı. Farenin tıklanması ve sürüklenmesi, her birini Tibby'nin yolculuğunun pembe izleri dışındaki her türlü harita unsurundan arındırıp şeffaf bırakıyor; sonra hepsini birbirinin üstüne bindiriyordu. Sonunda elimizde güzelce destelenmiş bir siber harita yığını oldu.

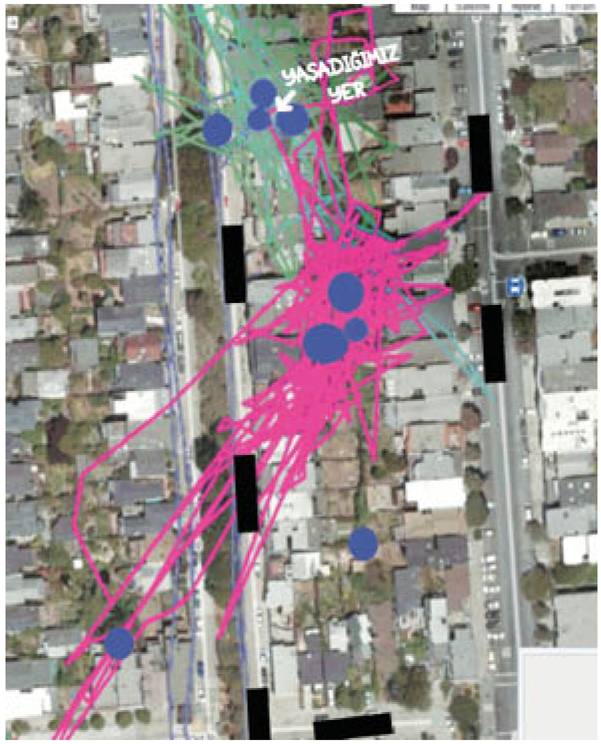
Birdenbire bütün izleri tek bir grafikte görebilir olmuştuk.

"İnanılmaz," diye bağırdım. Başka bir yüzyılda yaşasaydık Wendy'yi cadılık suçuyla kent konseyine teslim ederdim. "Ama yine de her şey karmakarışık."

Wendy, "Çizgilerin en kalın olduğu yerleri göster," diye emretti.

Gözlerimi kısarak öne eğildim. "İşte," dedim parmağımı nazikçe ekrana koyarak. "Belki şurası da…" Bir parmak izi daha. "Şurası?"

Wendy başıyla onayladı ve gösterdiğim her yere bilgisayarla mavi bir nokta çizdi.

Ondan sonra sıradaki altı haritayı aldı, temizledi ve yeni bir deste oluşturdu. Sonra diğer altılıyı ve kalan dörtlüyü.

Artık elimizde Tibby’nin en çok gittiği yerleri işaretlediğimiz dört harita vardı. Wendy son bir gösterişli hareketle bunları da bir araya getirdi ve tek bir ana harita oluşturdu.

“Amanın,” deyip başımı ellerimin arasına aldım, fare gibi incecik bir sesle, “İnanamıyorum,” diye fısıldadım.

Sapkın Değerler

Zamana göre yoğunluk
(erkenden daha sonraya: koyu renkten açığa)

14

Wendy önümüzdeki haritaya baktı. Gönlümü yapmak için uzun uzun, dikkatle baktı.

“Üzgünüm tatlım,” dedi.

“Hayır!” diye sızlandım. “Bir yanlışlık olmalı.”

Yanlışlık falan yoktu.

Tibby Antarktika’ya, Pennysylvania’daki büyük bir şehre ya da Aborijinlerin arasına gitmemişti.

Hayır.

Harita, Tibby’nin sokağın hemen aşağısında biten izlerini açık bir biçimde gösteriyordu. Bir daha, bir daha, bir daha. On ev ötede.

On ev ötede!

Veremli gibi hışırtılı bir fısıltıyla, “Anlamıyorum,” dedim. “Korkunç bir şey bu.”

Wendy, “İstediğin buydu,” dedi. “Nereye gittiğini öğrenmek istemiştin.”

Evet. Ama aynı zamanda hayır.[9]

“Üstelik çok yakındaymış. Rahatlatıcı bir şey değil mi?” Wendy bilgisayardan uzaklaşarak bana doğru eğildi, sabırlı ve şefkatli olacağını ama bunu ancak bir süre devam ettireceğini göstermek için başını yan yatırıp gözlerini kocaman açtı.

“Ama her gece onu çağırdığımı duydu,” dedim miyavlar gibi.

Wendy hâlâ anlamıyordu. İnat ettim.

“Sana telefon ettiğimi, ekranda numaramı gördüğünü ama görmezden gelip açmadığını düşün. Ona benziyor.”

“Şey…” Wendy bakışlarını kaçırdı. Bazen ekranda numaramı görüp görmezden geliyordu.

“Tamam, diyelim ki seni aradım, numaramı gördün ve görmezden gelip açmadın. Ben de mesaj yazdım, bir trenin altına sıkıştığımı, sol taraftaki tekerin kolumun üstünde olduğunu ve tıbbi yardıma ihtiyaç duyduğumu yazdım, ama sen hâlâ telefonu açmıyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Wendy. “Durum buna mı benziyor yani?”

Evet, benziyordu ya. Veya belki de bir canavar kocaman, tüylü elini göğüs kafesime sokup aort damarımı bükmüş, kalbimi yerinden çıkarıp yere atarak üstünde tepinmişti. Belki de durum buna benziyordu.

9 Özel dedektifin el kitabı: Müşteri ortaya çıkabilecek nahoş, küçük düşürücü ya da yıkıcı bilgileri duymaya gönüllü değilse ya da bunlarla baş edebilecek gibi görünmüyorsa vakayı üstlenmeyin.

15

Taşkın duygular yatıştığında haritaya daha yakından baktık. Evet, Tibby yakınlarda bir yere gitmişti. Ama tam olarak nereye? Olasılıklar üç evlik bir sırayı kapsıyordu. Arka bahçeler bitişik olduğundan, dikkate alınması gereken toplam altı ev vardı. Wendy o alanı Şüpheli Bölge diye işaretledi.

"Bütün kapıları çalmalıyız," dedi. "İnsanlarla yüz yüze konuşacak, sorular sorup cevaplar alacağız."

Wendy son birkaç ayda değişmişti. Kedilere ilgisiz bir insan olmaktan çıkıp kedici olmuştu. Yakında dört dörtlük bir kediciksevere dönüşecekti. O anda da araştırmamızın selametini düşünüyordu. Yine de planına hararetle karşı çıktım. Hassas bir dönemdi. Yaklaşmıştık ve bu fırsatı boşa harcayamazdık.

"Onları köşeye kıstırmak için yalnızca tek bir şansımız var. Ondan sonra avukat tutar ve tek kelime bile etmezler," dedim. Yaralandıktan sonra televizyon izleme konusunda aşırıya kaçmıştım. Artık polis usulleri konusunda uzmandım.

Wendy, "Ee, bir sonraki adım ne o zaman?" diye sordu.

Karanlık bir ifadeyle, "Sinirlerini bozacağız," dedim. "Karmaşık psikolojik baskı uygulayacağız."

Wendy bana doğru eğildi, ilgilenmişti.

"Tamam," dedi ve bekledi.

İyice rahatlasın diye ona zaman tanımak amacıyla durakladım. Aslında dramatik bir etki yaratmak için duraklamıştım ya, neyse. Sonra, "Bir el ilanı yazacağız," dedim.

Wendy uzun bir süre bana baktı.

"Yani Tibby'nin kayıp olduğu bütün o haftalar boyunca telefon direklerine asıp posta kutularına attığımız kağıt parçaları gibi bir

şeyi mi kastediyorsun?” diye sordu.

“Evet!” diye bağırdım, beni anladığına sevinmiştim. “O altı ev için birer el ilanı yazıp posta kutularına bırakacağız.”

“Peki karmaşık psikolojik baskı tam olarak nerede başlıyor?” Yalnız aptal değil aynı zamanda sağır da olma ihtimalime karşı her kelimeyi dikkatle vurguluyordu.

Elimi sallayarak, “Orasını bana bırak,” dedim. “Görürsün.”

16

İşte yazdığım not:

Sevgili Komşum, Kedim Tibby'ye mama verdiğiniz için teşekkür ederim. Ne yediğini merak ediyorum. Evde yemek konusunda kılı kırk yarıyor. Bir de, beş hafta boyunca sizinle kaldı mı acaba?" (Tibby'nin şirin bir fotoğrafı.)

Lütfen beni arayın. (Telefon numarası.)

Caroline

Wendy kaşlarını çattı, uzun bir sessizliğin ardından mektupta öfkeli bir ton kullandığımı söyledi.

"Ama öfkeliyim," dedim.

Baştan başlamayı kabul ettim.

Sevgili Komşum,

Belki bu yaz kaybolan kedim Tibby'yi hatırlarsınız. Posta kutunuza onunla ilgili bir el ilanı bırakmıştım.

Wendy: O cümleyi çıkar. Suçlayıcı ve saldırgan geliyor kulağa.

O cümleyi çıkardık.

Neyse ki Tibby beş hafta sonra sapasağlam eve döndü. Ancak artık burada yemek yemiyor. GPS takip cihazı sonuçları, sizin evin civarında takıldığını gösteriyor. Belki yemeği de oralarda yiyordur.

Wendy: GPS'ten bahsedemezsin. Birilerinin peşine düşen bir sapık gibi oluyorsun.

Ben: Sapık filan değilim! Evcil hayvan sahibiyim!

Şiddetli bir çarpışmanın ardından cümleyi notta bırakmaya karar verdik.

Onunla siz ilgileniyorsanız, gerçekten çok teşekkür ederim. Kedinizin mamasını çalıyorsa, o zaman özür dilerim. Ama hangisi olursa olsun, sevdiği mamayı öğrenmek isterim, böylece onu burada, evde doyurabilirim. Tibby'yi mavi tasmasından ve tasmaya takılı, ışıkları yanıp sönen GPS cihazından tanıyabilirsiniz.

Sevgili Komsum,

Belki bu yaz kaybolan kedim Tibby'yi hatırlarsınız.

Neyse ki Tibby bes hafta sonra sapasaglam eve döndü. Ancak artık burada yemek yemiyor. GPS takip cihazı sonuçları, sizin evin civarında takıldıgını gösteriyor. Belki yemegi de oralarda yiyordur.

Onunla siz ilgileniyorsanız gerçekten çok tesekkür ederim. Kedinizin mamasını çalıyorsa, o zaman özür dilerim. Ama hangisi olursa olsun, sevdigi mamayı ögrenmek isterim, böylece onu burada, evde doyurabilirim.

Bu konuyla ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen beni arar mısınız?

Komsunuz

Caroline Paul

Nihayet son iki cümleyi çıkardık.

Bu konuyla ilgili herhangi bir bilginiz varsa lütfen beni arar mısınız?

Caroline Paul (telefon numarası.)

"Mükemmel," dedim. "Katı ama dostça."

Wendy şüpheliydi. Artık kartlarımı açmam gerektiğini söyledim ona. Bu konuda elimde kanıta yakın bir şeyler olduğunu ifade etmemin vakti gelmişti. Şaka yapmıyordum. Kaçık, sapık takipçinin biri değildim. GPS cihazım vardı.

Wendy, “Aslına bakarsan, kaçık bir takipçiyi andırıyorsun,” diye cevap verdi.

“Güzel bir yazı karakteri seç,” dedim.

O öğleden sonra, ilanı Şüpheli Bölge’deki bütün evlerin posta kutularına bıraktık.

“Çok geçmeden biri arayacak,” diye şakıdım. “Bekle de gör!”

17

18

Bir cevap alamadan geçirdiğimiz beş günün ardından, bilinçaltı manipülasyonuna yönelik girişimimin başarısız olduğunu kabul ettim. Ancak o arada çok ilginç bir biçimde Tibby evde yemeye başlamıştı.

“A-ha!” dedim.

Wendy bile durumdan biraz hoşnut görünüyordu.

“Artık evde yiyor çünkü başka yerde verilen mamaların birdenbire arkası kesildi,” dedim. “Yani…”

Wendy, “Yani suçlunun o evlerden birinde *olduğunu* biliyoruz!” diye tamamladı cümlemi. Birbirimize sırıttık.

Nihayet biraz ilerleme kaydetmiştik.

Birkaç gün sonra, Wendy komşularla yüz yüze konuşma vaktinin geldiğini yeniden ileri sürdü. Kapıları çalarız, açan kişiye de lafı dolandırmadan Tibby’yi tanıyıp tanımadığını sorarız, diyordu.

Çift terapilerinde önerilen ses tonunu ve cömert bir gülümsemeyi ustalıkla kullanarak, “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Ve sana da, bu konu hakkındaki düşüncelerine de saygı duyuyorum.”

Wendy de bana gülümsedi. Yutmamıştı. Benimki yalnızca iddianame öncesi göz boyamaydı.

İddianame: “Sorun şu. Burası büyük şehir. Kimse beklediği bir kargo yoksa kapısını açmaz.”

Şehir cengelinde çalan bir zilin ne anlama geldiğini açıklamaya giriştim.

1. Ellerinde gaz tenekeleriyle bir araba, boş bir benzin deposu ve vereceğiniz borcu geri ödeyeceklerine dair hikayeler anlatan sahtekarlar.

2. Yağlı saçlı çevrecilerden oluşan üç kişilik bir grup. Ellerinde broşürler ve kağıt altlıklarıyla, seni balinalara ve ağaçlara bağışta bulunman için suçlu hissettirmek üzere vaziyet almış olarak.
3. Haneye tecavüz tehlikesi.

Kısacası, kapının çalınması telefon numaranıza ya da e-posta adresinize sahip olmayan ya da Twitter hesabınızı bilmeyen birine işaret ediyordu. Onlarla ne diye konuşmak isteyecektiniz ki?

Wendy her zamanki gibi sabırla dinledi, sonra tek kaşını havaya kaldırdı.

“Komşularınla konuşmaktan çekiniyor musun?” diye sordu.

Alay ettiğimi ve hor gördüğümü belli etmek için soluğumu burnumdan verdim. “Çekinmek mi? Çekiniyor muymuşum? HAH!”

Wendy’nin kaşı gökyüzüne yakın kaldı.

Nümayişkar bir edayla, “Hayır, çekinmiyorum,” diye itiraz ettim. “Daha iyi bir planım var da ondan.”

Planım basit ve zarifti. Tibby kapı kapı gezecekti! Ne de olsa mahalleyi tanıyordu. Kimi ziyaret ettiğini gayet iyi biliyordu.

Tasmasına bir not tutturacaktık. Notta, “Sevgili Komşum,” yazacaktı. “Bu kediye (benim kedim) mama veriyor musunuz? Veriyorsanız lütfen beni arayın, size teşekkür etmek istiyorum.”

Gururla, “Gördün mü, mamayla ilgileniyormuşum gibi numara yapıyorum,” dedim.

Wendy, “Çok zekice,” diye mırıldandı.

Notu şeffaf bantla kaplayıp kırmızı bir kurdeleyle Tibby’nin tasmasına bağladık. Arka kapıyı açtık ve kedinin salınarak uzaklaşmasını seyrettik.

19

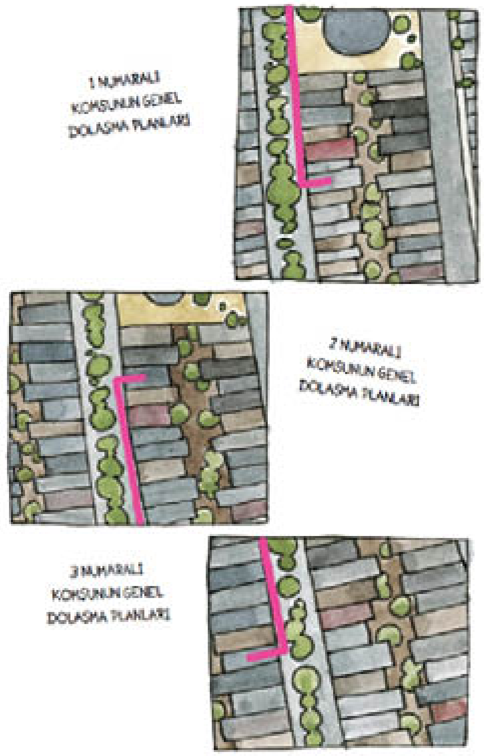
(HALA ÇALMIYOR)

20

Bana yaşadığım sokağı sorsaydınız, samimi, hatta ailelere uygun bir yer olduğunu söyler, ama bunu destekleyecek çok az kanıt sunabilirdim. İşin aslı, komşularımla aramızda fazla bir ilişki yoktu. Garajlarımıza girip çıkarken kilitli arabalarımızın içinden, geçit törenindeki güzellik kraliçeleri gibi sessiz merhaba sözcükleriyle dudaklarımızı oynatarak, yüzlerimize geniş gülümsemeler kondurarak ve neşeyle el sallayarak selamlaşıyorduk. Arada sırada, içimizden biri çöp tenekesini kaldırımın kenarına çekerken yakalanıyordu; o zaman birkaç içten kelime sarfediliyor, çöp tenekesinden, havadan, genel olarak hiçbir şeyden bahsediliyordu. Bunların dışında, komşularımın çoğu yüzleri tanıdık yabancılardı.

Yirmi yıldır o mahallede yaşıyordum.

O gün Şüpheli Bölge'yi ziyaret etmeyi kabul ettim. Ama oradaki kimseyle yüzleşmeye niyetim yoktu. Sadece gözetleme yapacaktım. Ne de olsa bütün iyi dedektiflerin kötü adamı köşeye kıstırmadan önce bölgeyi tanıması gerekir.

Suç argosunu a'dan z'ye biliyordum, ama kabadayılık damarım yoktu.

Wendy beni ve koltuk değneklerimi arabaya tıkıştırdı, devriyedeki polisler gibi caddeden aşağı yavaşça ilerledik. "Şurası," dedim; park ettik, GPS haritalarının gösterdiği üç evi bir an süzdük.

Wendy, "Kapıları çalma vakti," dedi.

Sırtımdan hançerlenmiştim!

"Hayır!" diye bağırdım.

"Korktuğun nedir?" diye sordu Wendy.

"Ne korkması canım!" diye homurdandım. Sonra daha alçak bir sesle, "Yalnızca bakalım," diye ekledim.

Böylece arabadan çıktık. Bakacaktık. Bunu hararetli fısıldaşmalar takip etti.

Wendy, “Şu kapının zilini çalalım gitsin,” diye tısladı.

“Ya kozumuzu kaybedersek?” diye sızlandım.

“Ne kozu?”

“Şey… Ben…”

Bak, demek istediğim, koltuk değnekleriyle yürüyorum. Güçsüzüm, hantalım, kendime güvenmiyorum. Bu zayıf halimle neden komşularımla konuşmak isteyeyim ki? Sağlıklı olduğumda bile konuşmuyorum onlarla. Evet, kedimle bağ kurmak için çok çaba harcadım, ama yakın çevremdeki insanlar söz konusu olunca biraz mesafeli olmayı tercih ederim.

Tibby’nin komşularımı benden iyi tanıması acınacak bir durumdu. Çitlerin durumunu, bahçe mobilyalarının düzenini, bahçıvanlık becerilerini, sevdikleriyle ettikleri kavgaları, yataktan kalkma ve uykuya dalma saatlerini, ufaklıklarını, köpeklerini, yemeklerinin kokusunu biliyordu.

İşte bu şekilde ileri geri yürüdük; ben başımı sallıyor, pencerelere bakıyordum; Wendy ise beni yüreklendirmeye çalışıyor ama sesini yükseltmiyordu. Boks maçında köşedeki antrenör gibiydi; bir dakika sonra yüzüme vazelin sürüp burnuma kağıt mendil tıkacaktı.

“Tamam,” dedim sonunda.

Wendy zili çaldı. Kapının ilerisine, bahçe merdivenlerinden yukarı doğru baktık.

Tam “kimse yok,” demek üzereydim ki biri seslendi.

Adam çıplağa benziyordu. Yan taraftaki bir kapıdan dışarı sarkmıştı. Hemen tanıdım onu. Akşamları uzun bacaklı dobermanını yürüyüşe çıkardığında evimizin önünden geçen takım elbiseli adamdı. O anda yalnızca geniş, beyaz üst gövdesini görebiliyordum, vücudunun geri kalanı kapı kasasının arkasında saklıydı. Bir an için Wendy de ben de afalladık, ama adamın yüzünde düşmanca bir ifade yoktu.

Neşeyle, “Hey!” diye seslendim. Adamın:

1. Silah çekeceğinden

2.Gaz tenekelerimizi de alıp defolup gitmemizi söyleyeceğinden

3. Cebinden çıkarttığı bir şeylerle bizi taşa tutacağından emindim. Bu sonuncusu, adam bir şey giyiyorsa, yani cepleri varsa geçerliydi tabii.

Bunların hiçbiri olmadı. Onun yerine adam beklentiyle bize baktı. “Buyrun?”

Boğazımı temizleyip, Tibby’nin resmini havaya kaldırdım. “Kedimi arıyorum. Yani aslında şu anda onu aramıyorum, ama onu görüp görmediğinizi öğrenmek istiyorum.”

Yüzü yumuşayan adam kendisini yeniden tanıttı. Geçmişte birbirimize isimlerimizi söylemiş, ama ikimiz de diğerinin adını unutmuştuk. Adam benden daha uzun süredir, neredeyse otuz yıldır burada yaşıyordu.

Bay Çıplak gözlerini kısarak fotoğrafa baktı ve Tibby’yi hiç görmediğini söyledi. El ilanını hatırlıyordu. Köpekleri olduğu için, kedilerin pek ziyaretine gelmediğini söyledi. Ama iki kapı ötedeki evin sakininin kedisi vardı. Belki o bir şeyler bilebilirdi.

Kapı Bay Çıplak’ın arkasından kapanırken Wendy’ye ,” Çok kolay oldu,” diye fısıldadım.

Wendy, “Nazikti,” diye bana katıldı. “Hadi gidip kedili komşuyu bulalım.”

Bu defa kapıyı kimsenin açmayacağına emindim –Ne farkeder– oysa birkaç dakika sonra, Kedili Komşu yüzünde Bay Çıplak’ınki gibi biraz ihtiyatlı ama düşmanca olmayan, soru sorar bir ifadeyle kapıdan baktı. Üstelik giyinikti. Kedime kimin yemek verdiğini bulmaya çalıştığımızı açıkladım. Sesimin, bunun ölüm cezasını gerektiren bir suç olduğunu düşünüyormuş gibi çıkmamasına çabaladım. Birilerinin kedimi beslemesine aldırış etmiyordum. Ne aldırış etmesi, çok mutluydum –hayır, mest olmuştum. Havalara uçuyordum! Wendy dirseğiyle beni dürttü ve aklımı başıma toplamam için, “Anladı,” diye fısıldadı.

Kedili Komşu, hayır, kedinizi besleyen ben değilim dedi. Onun kedisi yoktu, bir alt kattaki adamın vardı, ama onlar da evden-hiç-çıkmayan kedilerdendi. Hem alt kattaki adam başkasının kedisini beslemezdi, en azından kendisi öyle düşünüyordu. Wendy ona aklına gelen başka bir şey olup olmadığını sordu. Artık Kedisiz

Komşu konumuna geçmiş olan Kedili Komşu, arka bahçesini işaret ederek orada yaşayan Russell'ın kedileri olduğunu söyledi. "İsterseniz bir de oraya bakın."

Kedisiz Komşu'nun alt katındaki dairede kimse yoktu. "Gördün mü?" diye fısıldadım. "Büyük şehirde insanlar kapılarını açmaz." Ama Wendy bana ayıplayan bir bakışla bakınca sesim kesildi. Arabaya binip köşeyi döndük, Russell'ın zilini, sonra onun yanındaki ve onun da yanındaki evlerin zillerini çaldık, ama şansımız dönmüştü. Kapılar açılmıyordu. Yine de Şüpheli Bölge'nin bir kısmını taramıştık.

Wendy, "Yarın Cumartesi," dedi. "İşte sana şans."

"Hazırım," dedim.

Ilık, güneşli bir gündü. Doğal ürünler dükkanına giden bir öğrenci annesiymişim gibi görünmemi sağlayacak giysiler giydim, derin bir nefes aldım ve komşularımı taciz etmek üzere yola koyuldum.

Sokağımın ne kadar canlı olabileceğini hiç fark etmemiştim. Bu güzel günde garajlar temizleniyor, köpekler gezdiriliyor, patenli çocuklar parka doğru kayıyorlardı. Her şey güzelce sahnelenen bir piyes gibiydi. Derin bir nefes daha aldım, vazgeçip yatağıma dönmek için mazeretler listemi gözden geçirdim, hiçbir şey bulamadım ve koltuk değneklerime dayanarak hareketin olduğu yere doğru ilerledim.

Koltuk değneklerinin bir engel olmadığı ortaya çıktı. Selam verdiğimde insanlar durup şaşkın şaşkın baktı; anlaşılan kapıları

açmaya, market torbalarımı taşımaya ya da ambulans çağırmaya hazırdılar. Hepsine Tibby'nin fotoğrafını gösterdim ve anlaşılması güç, acıklı hikayemi elimden geldiğince hızla anlattım. Kedi kayboldu! Kedi döndü! GPS! Sözlerimi şöyle bitiriyordum: Anlaşılan buralardaymış. Onu hiç gördünüz mü?

Başlangıçta şansım yaver gitmedi. Kimse Tibby'yi görmemişti. Ama kedimin resmine bakınca "Aman ne şirin!" ifadeleri takınan ve araştırmamın hikayesini ilgiyle dinleyen bir sürü tatlı insanla hoş sohbetler yaptım.

Merhaba Alastair! Merhaba Daphne! Merhaba John! Merhaba Lorraine! Tibby artık bizi tanıştırdığına göre, nihayet insan komşularımla konuşuyordum. Ne var ki Tibby'yi gören yoktu; halbuki GPS onun aylar, hatta muhtemelen yıllar boyunca bu bahçeleri geçtiğini gösteriyordu. Anlaşılan insanlar çevrelerinde olup bitenlere dikkat etmiyordu.

Sonunda komşum Alastair ortaya bir fikir attı. "Şuraya bir bakabilirsin," diyerek sık sık gördüğüm bir evi işaret etti. Ev, GPS hareketliliğinin tam ortasındaydı.

"Gerçekten mi?" dedim.

"Evet. Bir ara orada on beş sokak kedisi vardı. Kedileri cidden severler."

Ya da kedi çalarlar, diye düşündüm.

Zil yoktu, demir bahçe kapısını çalmanın herhangi bir yolu da bulunmuyordu; o nedenle cesaretimin kalan kırıntılarını toplayarak birkaç dakika kaldırımda bekledim, sonra eve doğru seslendim.

"Hu-huuu. Kimse yok mu?"

Cevap gelmedi, herhangi bir hareket olmadı. Yine de bekledim. Mahallemde güzel bir gün geçirmiştim ve "Hu-huu" diye seslenmek bana yakışmaya başlamıştı. Fazla beklemem gerekmedi. Pijama altı ve tişört giymiş, Noel baba sakallı, tıknaz bir adam tepemde, ön kapısının eşiğinde belirdi; dış merdivenlerden inip gözlerini kısarak kapının parmaklıklarının arasından bana baktı.

"Evet?"

Tibby'nin fotoğrafını havaya kaldırdım.

“Bu kediyi tanıyorum,” dedi adam.

Evde, heyecandan elim ayağıma dolaşıyordu. “Failleri buldum!” dedim Wendy’ye. “İsimleri … ve …![10] Şüpheli Bölge’de yaşıyorlar! Bir zamanlar on beş sokak kedisine bakıyorlarmış! Tibby’ye mama veriyorlarmış, bana kendileri söyledi. Yani Tibby’yi dolaplarına kilitlemişler, bunun anlamı o! Neyse ki kaçabilmiş!

Sakin tabiatlı ve mantıklı Wendy, zırvalamalarımın sona ermesini bekledi. Sonra, “Hadi onları çaya davet edelim de gerçekte neler olduğunu öğrenelim,” dedi.

10 İsimleri çıkarttık çünkü suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur. Şu andan itibaren onlardan Kedi Hırsızları olarak bahsedeceğiz.

21

Kedi hırsızlarını çaya davet ettiğinizde, evi temizliyor, simitle krem peynir alıyor ve yalanlarını nasıl yakalayacağınızı planlamaya çalışıyorsunuz. Gerçeği, uyuşturucuları şıp diye ortaya çıkaran testler gibi ortaya çıkarıverecek sorulardan oluşan bir liste hazırlıyorsunuz.

1. Tibby'yi kucaklayıp evinize götürerek onu beş hafta boyunca orada kilit altında tuttuğunuzda, neden üstünde isim, adres ve telefon numarası yazılı bir tasma taktığını merak etmiş miydiniz?

2. Titreyen, çatlayan bir kadın sesinin her gece tasmada yazılı olan "Tibby" adını seslendiğini duyduğunuzda bir bağlantı olabileceği aklınıza geldi mi?

3. Tibby üzgün, içine kapanık ve evni özlemiş görünüp, sahibesini özlediğini belli ettiğinde:

a. Onun beynini mi yıkadınız?

b. Kederini unutsun diye onu abur cuburla mı beslediniz?

c. Onu ve bütün gerçekleri görmezden mi geldiniz?

d. Yukarıdakilerin hepsi.

Wendy bu soruların hiçbirini soramayacağımı söyledi.

“Terbiyeli davran,” dedi. “Henüz bir şey bilmiyoruz. GPS cihazı, kamera, hayvan iletişim eğitmeni, notlar, el ilanları ve hayvan dedektifleri konuştu. Komşularımıza da söz hakkı vermemizin zamanı gelmedi mi?”

Ben de mutlaka ele almak istediğim birkaç noktayı yazdım:

Evde çocuk var mı? (Medyumun kehanetine istinaden.)

Tibby’nin tasmasındaki adres ve isim okunabiliyor mu?

POSTA KUTUSUNA BIRAKILAN ÜÇ İLAN

Tibby’nin tasmasından sarkan çeşitli cisimler hakkındaki yorumlar?

Wendy listeme baktı ve bu konuların üzerinden geçmeyi kabul etti. Bana karışmamamı söyledi. Görüşmeyi kendisi yürütecekti.

Kedi Hırsızları çaya geldi. Gözlerimi kısarak süzdüm onları. İşte görünüşleri:

Evet, hoş insanlar gibi görünüyorlardı. Hatta hediye bile getirmişlerdi. Bol yapraklı bir kedinanesi dalı. Bahçelerinde yetiştiriyorlarmış.

Wendy memnun kalmıştı, ama ben aldanmamıştım. İnsanın bahçesinde kedinanesi yetiştirmesi, çocuklara şekerleme vermenin kedi muadili değil miydi? Evet, öyleydi.

Kedi Hırsızları, kanepede yatan ve onların geldiğini duyunca başını kaldıran Tibby’yi gördüklerine sevinmişlerdi. A-ha! İşte

gerçek sınav buydu. Tibby’nin kedi beyni vızır vızır çalışıyor, bu ikisini nerede gördüğünü hatırlamaya çalışıyordu. Her şey yerli yerine oturunca, bir zamanlar onu rehin almış olan insanlardan kaçacaktı.

Kedim onu okşamalarına izin verdi. Bir Numaralı Kedi Hırsızı, yüzümdeki şok ifadesini görmüştü herhalde. “Kediler beni sever,” dedi. “Bir yere gidip otururum, etrafta kedi varsa mutlaka gelir beni bulur.”

Wendy yumuşak bir sesle, “Demek Tibby sizi buldu?” dedi, bir yandan da duyduğumdan emin olmak için bana bir bakış attı. Kedi Hırsızı değil bunlar diyordu bakışı. Kedilere Fısıldayan İnsanlar.

İşte hikayeleri:

Tibby geçen yaz bir gün çıkagelmişti. Sokak kedileri, Kedi Hırsızlarının her zaman dışarı bıraktıkları mamaları yiyinceye kadar çalılıkta beklemiş; ancak ondan sonra yanaşmıştı. Hayır, onu hiç eve almamışlardı, hatta okşamamışlardı. Tasmasında adres varsa bile, Tibby’ye yazıları okuyacak kadar yaklaşamamışlardı. Daha sonra çenesinin altındaki büyük mavi kutuyu fark etmişlerdi. Çocukları yoktu. Tibby’nin evden kaçmış ya da kayıp olduğunu anlamamışlar, oraya sadece bir şeyler atıştırmaya geldiğini düşünmüşlerdi.

Peki ya posta kutularına attığımız üç ilan?

İlanları hiç görmemişlerdi.

Hiçbirini mi?

Hiçbirini.

Kedi Hırsızları yardım etmeye istekli görünüyorlardı. Konuyu enine boyuna tartıştılar, sonra alt kattaki kiracının postadan gelenleri yukarı çıkarmadan önce ilanları attığına karar verdiler.

Gerçekten mi? Gerçekten mi? Bu kadar basit olabilir miydi? Ele avuca sığmayan kaçak bir kedi, okunamayan bir tasma, dikkatsiz bir kiracı?

Soru sormamam, hele de suçlayıcı soruları ağzıma bile almamam gerekiyordu ama kendimi tutamadım.

“Ee, peki evinize girmediyse nerede uyudu?” diye burnumu çektim. “Burada uyumadığı kesin.”

İki Numaralı Kedi Hırsızı, “Bana sorarsanız, bizimle yemek yedikten sonra yan tarafa geçiyordu,” dedi. “Orada terk edilmiş bir *banya* var.” Mahallenin eskiden Rus göçmenlerle dolu olduğunu anlattı. Onlardan kalan, otların arasına kaykılmış *banya*, yani Rus saunası yıkıntılarına hiç de az rastlanmıyordu.

Pek dinlemiyordum. Onun yerine kafamdaki bir listenin maddelerine çarpı atmakla meşguldüm. Beynimde uçuşan kağıdın bir tarafına “Deli” yazılmıştı. Diğer tarafınaysa “Aklı Başında.” “Deli” tarafındaki liste uzundu.

Sokak kedilerini besliyor☑

Arka bahçede kediler için uyuşturucu yetiştiriyor☑

Güvenilmez kiracıya ev kiralıyor☑

Bir Numaralı Kedi Hırsızı, “Herhalde *banya*’da uymuştur,” diye onayladı. “Bir sürü kedi oraya gider.”

Tibby, San Fransisco’daki bir saunada mı yaşamıştı yani? Bu kadarı da fazlaydı.

“Bir zamanlar on beş kediniz olduğunu duydum?” diye bağırıp Wendy’ye muzaffer bir bakış attım.

Bakışım, *Deli kediciler*, diyordu.

On beş kedi! diyordu.

Onlara güvenemeyiz, diyordu.

İki Numaralı Kedi Hırsızı hiç istifini bozmadan, “Ah, evet,” dedi.” “Arka bahçesinde koca bir kedi çetesi bulunan bir komşumuz vardı. Çok yaşlı bir kadındı, yalnızca Rusça konuşuyordu, yarı kördü ve tamamen sağırdı ve insanlardan fena halde ürküyordu. Yavruları bize getirmesi için onu ikna etmeye çalıştık. Aldığımız her yavruyla üç ya da dört hafta geçiriyor, oynuyor, ilgileniyor sonra da ona yuva buluyorduk. Bazen biri yeni yuvasına gittiğinde ağlıyordum. Herkese de, ‘Kedinizi artık istemiyorsanız bize getirin, barınağa bırakmayın,’ diyorduk.”

On beş kedi ☑

Kör münzeviyle ahbaplık☑

“Her kediye bir dosya tutardık. Bir keresinde yıl boyunca yirmi beş tanesine yuva bulduk,” diye ekledi Bir Numaralı Kedi Hırsızı.

Her kediye dosya☑

Karam, Tırtır, Nessie, Kibar, Elliot, Ponpon, Prenses, Chloe, Jones… Komşularımızın sahibi olduğu ya da sokakta baktığı kedilerin yalnızca birkaç tanesiydi bunlar. Eskiden, bir romandaki karakterden esinlenerek Efendimiz Brandoch Daha adı verilmiş olan, çok sevgili bir kedileri varmış. Bir Numaralı Kedi Hırsızı hatırayı düşünürken duraklayarak, “O da etrafta dolanırdı,” dedi. “Arka bahçeye çıkıp onu çağırırdım. Bazıları şu acayip Hristiyanlardan biri olduğumu zannederdi. Düşünsenize, orada durmuş gökyüzüne doğru ‘Efendimiz! Efendimiz!’ diye bağırıyorum.”

Artık evlerinde o kadar çok kedi yoktu. Şimdi yalnızca tek bir kedileri vardı; kocaman, yumuşak başlı bir Maine coon. Ama arka

bahçelerinde hâlâ mama bulunduruyorlardı, çünkü çok fazla sokak hayvanı ve kötü muameleye maruz kalan hayvan vardı.

Sokak hayvanlarıyla kötü muamele görenlerden bahsedilince hissettiğim sızıya aldırmadım.

“Nasıl mama?” diye sordum. *Uyuşturucu katılmış cinsinden mi?*

“Friskies marka.”

“Ya? Friskies demek?” dedim ve Wendy’ye kaşlarımı kaldırdım. Bu hareketim, “Friskies kediler için Cadılar Bayramı şekerlemesidir,” anlamına geliyordu.

Friskies☑

“Aklı Başında” sayfası şüphe uyandıracak derecede boştu. İyice bakarsanız, küçücük harfleri seçebiliyordunuz:

Yavrulara yuva buluyor ☑

Sokak hayvanlarına ve kötü muamele gören hayvanlara yiyecek veriyor☑

İhtiyar münzevilerle ilgileniyor☑

Bu listeye bakmayı reddediyordum. “Deli” sayfasına dönerek ekleme yaptım:

Bir yılda 25 kedi☑

Fazla zorladığımı biliyordum. Ama gücenmiştim. İşin aslı, Tibby’nin ortadan kaybolması için suçlayacak birilerini arıyordum. Kedime yetemediğim ve onun benden sır sakladığı gibi nahoş gerçekleri idrak etmenin yarattığı huzursuzluktan uzaklaşmam gerekiyordu. Tibby’nin hastalık derecesinde utangaç, ürkek ve ihtiyatlı bir kedi olduğunu sanmıştım. Oysa o yabancılarla ahbap olup saunalarda takılıyordu. “Deli” sayfasına yeteri kadar yüklenirsem, onun ortadan kaybolmasını bir anormallik addedip yok sayabilirdim. Parmağımı başımın yan tarafında döndürerek arkadaşlarıma, “Tabii ki çok mantıksızdı,” diyebilirdim. “Delilerde mantık ne arar?” Bu iş de böylece kapanırdı.

İki Numaralı Kedi Hırsızı, “Gelip arka bahçedeki mamalardan yiyen bir kedi var,” dedi. “Hatta bazen eve girip çişiyle işaret bırakıyor. Bir gün sahiplerine ona daha iyi bakmalarını ve bizimle temasa geçmelerini rica eden bir not yazıp tasmasına iliştirdim.”

“Tasmasına not mu iliştirdin?” Yüzümden kan çekilmişti.

“Evet, tabii,” dedi kadın.

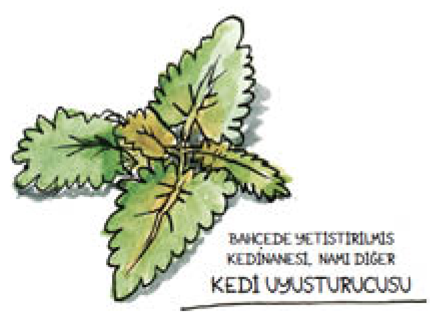
İşte uyduruk hikayem o zaman çöktü. Alev alev yanan dargınlığım buhar olup uçtu. İnkar, sarhoş ve sızmış bir şekilde bir köşeye büzüldü. Kıskanç tarafım gidip bir battaniyenin altına kıvrılmayı kabul etti. Şüphe, sinsice şehirlerarası bir otobüse süzülmüş gidiyordu.

Sağduyumdan geriye kalmış küçük parça harekete geçti.

Kedi Hırsızları kedi hırsızı değildi. Kediseverdi onlar. Kediler için bir sürü çaba sarf ediyor, hatta tasmalarına not bile iliştiriyorlardı. Deli olsalar bile, bu normal, dürüst, çalışkan kediseverlik türünden bir delilikti.

Tasmalara not iliştiriyor☑

Tıpkı benim gibiydiler.

22

Bilmek istediğimizi öğrenmiştik. Tibby beş hafta boyunca yakında bir yere kamp kurmuş, abur cubur yemiş, sokak kedileriyle hoplayıp zıplamış ve çağrılarımı duymazdan gelmişti.

İyi ama niye?

Bir Numaralı Kedilere Fısıldayan, Tibby'nin o kadar uzun süre eve o kadar yakın bir yerde kaybolması kafa karıştırıcı," dedi.

Üzgün üzgün, "Kayıp değilmiş," dedim. "Anlaşılan bir süre uzaklaşmak istemiş."

Kedilere Fısıldayanlar ciddi ifadelerle başlarını salladılar. "Kediler yaşadıkları yeri sevmezse başka bir eve geçer," diye açıkladılar ve Karam isimli kedinin onlara bu şekilde geldiğini anlattılar. Kedinin sahiplerinin bir yılanı, tam olarak söylemek gerekirse evde istediği gibi gezen kocaman bir anakondası varmış ve bu durum Karam'ın canına yetmiş. Kedilere Fısıldayanlar onu evine teslim ediyormuş, ama Karam birkaç saat içinde yeniden kapıda bitiyormuş.

İki Numaralı Kedilere Fısıldayan, "Kediler seçer," dedi, sesi yumuşaktı.

"İyi de benim anakondam yok ki," diye sızlandım.

Toplantımız sona ermek üzereydi ki Wendy, "Komşularımızla konuşmak yerine teknolojiyle o kadar vakit kaybetmiş olmamız ne kötü," dedi. Mahcup mahcup başımı eğdim.

Bir Numaralı Kedilere Fısıldayan, "Ah, eskiden ben de çok utangaçtım," dedi. "Derken on yıl önce öğretmen oldum, şimdi mahallede geziniyor, insanlarla konuşuyorum. Ama San Francisco gerçekten soğuk bir yer olabiliyor. İnsanlar evlerinden çıkmıyor burada. Verandamız da yok, o yüzden kaynaşmak zor."

Sırayla her bir Kedilere Fısıldayan'ı başımı sallayarak onayladım. "Evet," dedim. "Eh, nihayet insanlarla konuştuğuma memnunum. Yoksa sizinle tanışamazdım."

Kedilere Fısıldayanlar gitmek üzere ayaklandı. Ama aklımda hâlâ son bir soru vardı. Tibby, son el ilanları Şüpheli Bölge'deki posta kutularına bırakıldıktan hemen sonra evde yemeye başlamıştı. Acaba Kedilere Fısıldayanlar notumuzu görmüş, etkilenmiş ve ona yemek vermeyi kesmiş olabilirler miydi? Soruyu kafamda hazırlamaya başlamıştım.

İyi de bunun önemi var mıydı? Kedimin kendi isteğiyle evi terk ettiği ve evden uzak durduğu gerçeği değişmiyordu. Kedilere Fısıldayanlara baktım, kaşlarımı çattım. İlanımızı aldılarsa bütün hikayeleri şüphe altında kalacaktı. Hikayeleri şüpheliyse de…

İnkarıma biraz daha yapışıp kalabilirdim. Belki Tibby Antarktika'ya ya da rumspringa'ya gitmişti, belki kedice gezmeye çıkmıştı. Belki bir yerde kısılıp kalış, kaçırılmış ya da beyin yıkama işlemine tabi tutulmuştu.

Wendy bana baktı. Kedilere Fısıldayanlar bana baktı. Wendy yüzümde bir şey görmüş olacak ki, gözlerini kıstı.

Tam sona yaklaşırken saplantını unutacaksan, saplantılı bir araştırmanın ne faydası vardı? Hiç. Bir zamanlar tanıdığımı sandığım (umduğum) kediye tutunmak için son şansım bu değil miydi? Evet. Hakikat her şeyden önemli değil miydi? Kesinlikle. Ben de iyice eşeledim ve bir an sonra Hakikati anladım.

"Tibby ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Çok teşekkür ederim."

23

Operasyon: Tibby'nin İzinde resmî olarak sona ermişti. GPS cihazını, kedi kamerasını, hayvanlarla iletişim dersinde tuttuğum notları, el ilanlarını ve bantla kaplı notu toparladık, hepsini bir kutuya doldurduk. Kutunun üstüne "Tibia'nın Öteberisi" yazıp bir rafa kaldırdık.

Ama açıklanmayan son bir şey kalmıştı. Tibby neden evi terk etmişti?

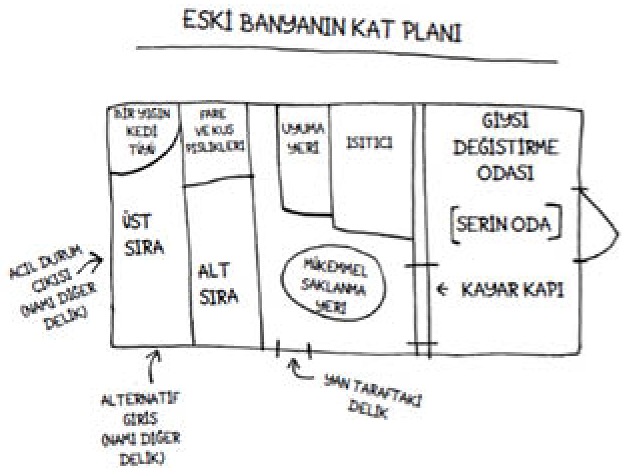
Bir cevaba yaklaşma umuduyla son bir girişimde bulunmaya karar verdim. *Banya*'ya gidecektim.

Üç katlı büyük evin önüne bir kamyonet park edillmişti, arkasında, görüş alanının dışında meşhur kalıntılar vardı. Kapıyı çaldım. Bekledim. Ama açan olmadı. Bu soğuk, buz gibi şehir, diye düşündüm. Tam o sırada bir araba yanaştı, içinden bir adam çıktı. Evet, burada yaşıyordu. *Banya* mı? Tabii, seve seve gösterirdi.

Adam bahçe kapısını açtı; o yürüyerek, ben de koltuk değneklerime dayanarak evin yanı boyunca uzanan dış merdivenleri tırmandık. Tepeye vardığımızda, terk edilmiş büyük bir alet edevat barakası gibi görünen bir yapıyı işaret etti.

"İşte."

Banya gerçekten de bir kedicik cennetiydi. Girip çıkmak için keseli sıçan genişliğinde delikleri vardı. Etrafındaki bahçe yabani ot yığınlarıyla kaplıydı. Bambaşka bir dünya, geçip gitmiş yılların bir hatırası, insanların görmezden geldiği, hayvanlar içinse mükemmel olan bir yerdi.

Çok da tuhaftı, şehirdeki bir arka bahçede yere çakılmış bir uzay gemisi gibi yükseliyordu, öyle ki bir an için Tibby'nin bütün o haftalar boyunca çağrılarımı duymamış olabileceğine inanma izni verdim kendime. Belki bu bölgenin çevresinde başka bir dünyaya ait bir güç alanı vardı. Yoğun çalılar ve yabani otlar hiç kuşkusuz sese karşı tampon görevi görmüştü. Derken caddede bir araba alarmı ötmeye başladı, tekdüze çığlıkları yüksek ve gayet netti. Şimdiki zamana döndüm; komşuya teşekkür edip evime yollandım.

Bilgisayarı açıp haritaları yeniden incelememe gerek yoktu. Fotoğrafları gözden geçirmeye ihtiyaç duymuyordum. Hayvan-insan iletişimi kurmak zorunda değildim. Nihai gerçek, uydu haritasındaki pembe kedicik izleri kadar açıkça ortadaydı. Tibby evde olmak istememişti.

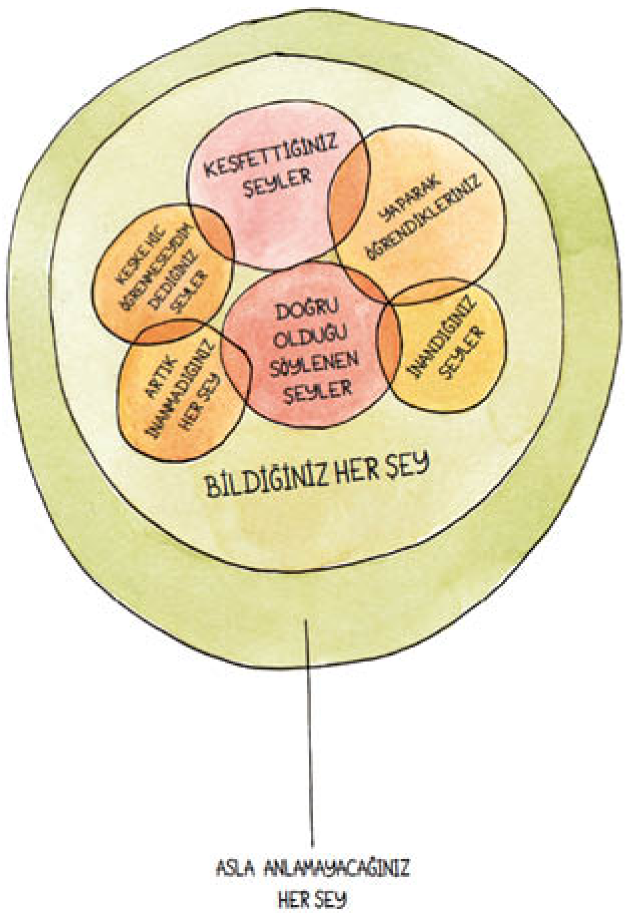
Her uzun soluklu ilişkinin inişleri çıkışları vardır. Bir önceki yaz kesinlikle iniş süreciydi. Aylar boyunca yağlı saçlarla, bulanık gözlerle, sonda kullanarak kanepede yatan bir yığından ibarettim. Depresyonum her gözeneğimden sızıyordu. Fiziksel acım elle tutulur derecedeydi. Evde olduğum zamanlarda daima sahiplenici davranan Fibby, haftanın yedi günü, günün yirmi dört saati Tibby'ye tıslayıp vuruyordu. Çikolata ve anlayış getiren ziyaretçilerin biri gidiyor biri geliyordu. Ailem bakımıma yardımcı olmak için haftalarca kalmıştı. Tibby canından bezmişti.

Önemli olan şuydu ki, geri dönmüştü.

23

Her arayış bir yolculuk, her yolculuk bir hikayedir ve her hikayede de bir ders vardır.
Hikayemizden alınması olası yedi dersi aşağıya sıralıyorum:

1. Teknoloji müthiş bir şey. Gelecek onun. Bilgisayarlar! GPS! Kedi kameraları! Bir dahaki sefere pizza ısmarlayan, gömlekleri ütüleyen ve şok tabancasına dönüşen zımbırtıdan al.
2. Teknolojiye güvenme. Bazı şeyler için iyi tabii, ama bizim hikayemizde en faydalı ve sonuç getirici davranış, komşularımızla yüz yüze konuşmak oldu. Gelecekteki araştırmalarımız için en modası geçmiş teknolojiyi öneriyoruz: gırtlak-dil-çene mekanizması.
3. Bir zamanlar depresyondaydım, ama dünyaya açıldım ve depresyondan kurtuldum. Artık yalnızca kafadan çatlağım.
4. Kafadan çatlaklık kişiye göre değişir.

5. Er ya da geç herkes kedisever olur. İnanmazsanız Wendy'ye sorun.
6. Kedinizi asla tanıyamazsınız. Aslında, hiç kimseyi istediğiniz yakınlıkta tanımanız mümkün değildir.
7. Ama bunda bir sorun yok, sevmek daha iyidir.

Hanemizdeki olaylar yatıştı. Koltuk değnekleri nihayet ortadan kalktı. Wendy temelli yanıma taşındı. Tibby de artık başını alıp gitmekle ilgilenmez oldu. Hâlâ istediği gibi girip çıkıyordu eve, ama asla uzun süre ortadan kaybolmuyordu. Genellikle salınarak bahçedeki koltuklardan birine gidiyor, etrafına bakınıp esniyor ve sandalyenin altında geriniyordu. Gözlerini kapatıp saatlerce kestiriyor, ne olduklarını asla öğrenemeyeceğimi artık kabullendiğim rüyalar görüyordu. Evin tek kedisi olmaya yavaş yavaş alıştı; kucakların tek sakini, bebekçe konuşmaların ve ilginin tek odak noktası oydu. Hatta bu durum hoşuna gidiyormuş gibiydi.

Yemeklerde düzenli olarak Friskies sunuluyordu.

Wendy kısa bir süre önce iki yavru kedi istediğini açıkladı. Barınaktan alırız dedi. On dört gibi ileri ve titrek bir yaştaki Tibby'nin de genç kedi dostları olurdu.

Gözleri parlayarak, "İki kedi!" diye bağırdı. "Lütfen?"

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordum.

Sevgi, kıskançlık ve gururdan yoksun bir büyülenmişlikle dolu bir yolculuğa çıkmak üzere olduğunu hatırlattım ona.

Wendy beni bununla başa çıkabileceğine ikna etti. Evet, yavru kedilerini asla tanıyamazsın, diye kabullendi. Ama Operasyon: Tibby'nin İzinde sayesinde hiçbir şey öğrenmediyse, güvenin olağanüstü bir şey olduğunu öğrenmişti.

"Ne olursa olsun beni seveceklerine güveniyorum," dedi. Yüzünde yeni bir kedi sahibinin bütün umudunu, hevesini ve gelecekteki kalp kırıklıklarını gördüm.

8. Güven iyidir ama GPS'i de aklınızdan çıkarmayın.

Tibia
1994 – 2012
Çok İyi Bir Kediydi